

καταστολή στην Ιταλία

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κάθε ανατρεπτικό κίνημα, τόσο ατομικό όσο και συλλογικό, πάντοτε συνοδεύεται από την περισσότερη ή λιγότερη επιτυχημένη προσπάθειά του να κατασταλεί.

Αυτή η επιγραμματική φράση είναι μια σταθερά αμετάβλητη, τόσο παλιά όσο και η ιστορία της μόνιμης σύγκρουσης που βλέπει πολεμίους αυτούς που κατέχουν την εξουσία και αυτούς που ζουν για να την ανατρέψουν σε όλες τις μορφές της.

Με το να διηγηθείς μόνο μία απ' αυτές τις ιστορίες της εξέγερσης και της καταστολής είναι σαν να τις έχεις διηγηθεί όλες, η καθεμιά με τους ηρωισμούς και τις προδοσίες της, ενθουσιασμούς και αγωνίες, η καθεμιά με το δικό της εορταστικό γλέντι και τη βαρετή αποκατάστασή της. Στην πραγματικότητα, ένα ενιαίο νήμα τις ενώνει όλες πέρα από κάθε ρητορική: κάθε κατασταλτική επέμβαση έχει προσθέσει έναν κρίκο στην αλυσίδα που όλοι κουβαλάμε γύρω απ' το λαιμό μας, ο καθένας περισσότερο ή λιγότερο συνειδητά. Κάθε κρίκος για να μας θυμίζει μια θλιβερή πραγματικότητα, ότι δηλαδή ο σκοπός της εξουσίας στις διάφορες αποχρώσεις της σκληρότητας που εκφράζει είναι μόνον ένας: να διατηρηθεί έτσι ώστε να αναπαραχθεί. Και, για να επιτευχθεί αυτός ο σκοπός, κάθε εσωτερική διαφωνία πρέπει να συνθλιβεί. Σε αυτήν της την προσπάθεια η εξουσία κυμαίνεται κυρίως μεταξύ δύο τάσεων: να εξαφανίσει κάθε ιδέα εξέγερσης ή να τη μεταβολίσει αδειάζοντάς την από τα πιο ριζοσπαστικά συστατικά της, τα συνειδητά και τα συγκρουσιακά μέχρι εσχάτων.

Η πιο «αντιδραστική» τάση, αυτή του σιδερένιου γαντιού ή, για να το πούμε αλλιώς, της ράβδου, περιλαμβάνει αμέτρητες και ανατριχιαστικές ιστορίες βασανιστηρίων, παρενοχλήσεων, σφαγών, καταστροφών και ερημώσεων.

Μια τάση όπου είναι το όνειρο κάθε μαριονέτας, που κατέχει έστω και ένα ψήγμα εξουσίας, να εκμηδενίσει διά της βίας οποιαδήποτε διαφωνία, κάθε επιθυμία για λευτεριά, να κυβερνήσει αναντίρρητα μια μάζα ευλαβών και πιστών υπηκόων.

Όμως, αυτή η σκληρή και αδίστακτη μέθοδος φέρνει μονίμως μαζί της την ίδια απάντηση· το άτομο έχει πάντοτε εναντιωθεί σ' αυτή, βρίσκοντας άλλες φορές το στόχο, άλλες φορές χτυπώντας με ορμή και τυφλό μίσος, άλλες φορές κατ' επιλογή, άλλες από ανάγκη, το έχει κάνει στις αναρίθμητες όσο και ριζοσπαστικές μορφές που συνοδεύουν την ιδέα της λευτεριάς.

Είναι αυτονόητο λοιπόν ότι, με κάθε εξέγερση, έπεται η καταστολή, κι είναι εξίσου σίγουρο και το αντίστροφο: με κάθε καταστολή ακολουθεί κυκλικά μια εξέγερση. Μια σπείρα η οποία εξηγεί γιατί η σύγκρουση μεταξύ των εκμεταλλεζόμενων και των εκμεταλλευτών δεν μπορεί ποτέ να έχει τέλος.

Ωστόσο, ανάμεσα στα πολλά πράγματα που λέγονται γι' αυτούς που βρίσκονται στην εξουσία, ένα είναι καλό να έχουμε πάντα κατά νου: μαθαίνουν μέσα από κάθε εξέγερση να σφυρηλατούν όλο και στενότερα δεσμά, μελετούν τρόπους ώστε να καταπιέζουν αποτελεσματικότερα, προκειμένου να αποτρέψουν έστω και μόνο την προσπάθεια για μια ζωή απαλλαγμένη απ' αυτούς.

Γι' αυτή την καθημερινή σπουδή τους, μπορούν να επωφεληθούν από μια σειρά αφοσιωμένων επαγγελματιών, όπως είναι οι κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι, ψυχίατροι, ανθρωπολόγοι, δημοσιογράφοι, διαμορφωτές της κοινής γνώμης διαφόρων κατηγοριών, που περνούν τις άχρηστες ζωές τους κατατάσσοντας τα άτομα στα στενά πλέγματα των

κατηγοριοποιήσεών τους, σε πλήρη ετοιμότητα να εξηγήσουν κάθε χειρονομία και να καθυστερήσουν τον πληθυσμό των κατεχόντων: *μην ανησυχείτε, η ιδιοκτησία δε διατρέχει κίνδυνο, ούτε κι εκείνοι που τη διαχειρίζονται.*

Να λοιπόν και η δεύτερη τάση που αναφέραμε παραπάνω, ο μεταβολισμός κάθε είδους εξέγερσης μέσω του περιορισμού του πραγματικού της εκρηκτικού πεδίου, το οποίο αν εκραγεί μία φορά ανοίγει ρωγμές και θεμελιώνει εστίες, σε μίαν ελάχιστη κίνηση, σ' ένα μικρό επεισόδιο, ως αποτέλεσμα της θέλησης ορισμένων ατομικότητων.

Για να το εφαρμόσει όλο αυτό η εξουσία, για να απομονώσει τους εξεγερμένους, αυτά τα τελευταία τριάντα χρόνια έχει ανακαταναείμει τα ψίχουλα απ' ό,τι κατακράτησε απ' τις νόμιμες ληστείες της. Να λοιπόν που ο εκμεταλλεόμενος μπορεί να καταναλώσει, να διαθέσει κάποιον οβολό για να κληροδοτήσει την επερχόμενη γενιά, περνώντας έτσι το καλύτερο μέρος της ζωής του με το να κάθεται να τον εκμεταλλεύονται.

Είναι παράδοξο άμα κάτσει κανείς να σκεφτεί πόσο πιο αποτελεσματική υπήρξε για την εξουσία αυτή η τάση, η χρησιμοποίηση του καρότου, παρά η συστηματική χρήση της ράβδου. Τα τελευταία τριάντα χρόνια της κυριαρχικής ειρήνης θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως τα χρόνια του καρότου, ενώ το μαστίγιο έπεφτε βαριά πάνω στα κεφάλια εκείνων που συνέχιζαν απτόητοι να τα κρατάνε ψηλά.

Όμως, ακόμη και αυτό το μεγάλο διάλειμμα του εφησυχαστικού παζαρέματος πλησιάζει στο τέλος του· οι άνθρωποι είναι τώρα πάρα πολλοί για να απορροφηθούν μέσα στις δυναμικές της παραγωγής – απλά είναι αχρείαστοι πλέον. Η τόσο διαβόητη κρίση των πρόσφατων ετών, η οποία διέλυσε τις βεβαιότητες αρκετών σχετικά με τη δυνατότητα της ατέρμονης προόδου, δεν είναι τίποτα περισσότερο από μίαν αναδιάταξη της παραγωγής κι ως εκ τούτου μίαν αναδιοργάνωση του κοινωνικού ιστού. Σύντομα θα είναι εκατομμύρια τα άτομα που θα ωθηθούν στο περιθώριο της κοινωνίας με τον τρόπο που αυτή λειτουργεί έως σήμερα. Μια ορδή δυνητικά επικίνδυνη.

Αυτά τα τελευταία τριάντα χρόνια, όμως, η εξουσία έχει εδραιωθεί, έχει σημειώσει πρόοδο στην κοινωνική βιομηχανία κι εν τέλει είναι εξοπλισμένη με ανθρώπινο δυναμικό και πόρους για να προβλέψει και να αντιμετωπίσει αυτό το τεράστιο συνονθύλευμα ατόμων συνωστισμένων στα πλοκάμια των μητροπόλεων.

Την ονομάζουν *αντεξεγερσιακή πρόληψη*, και πρόκειται για χρόνια προγραμματισμένη στρατηγική με στόχο να αποτρέψει οποιαδήποτε υπόνοια εξέγερσης. Κι η Ιταλία είναι μία από τις χώρες που έχει καθιερωθεί σε μεγάλο βαθμό στον τομέα αυτόν, τόσο από την άποψη της νομοθεσίας, όσο και από την άποψη των μεθόδων έρευνας και τεχνολογικών εργαλείων που χρησιμοποιούνται απ' τους υπερασπιστές της ιδιοκτησίας.

Σε αυτή την κατασταλτική τάση πρέπει να προστεθεί ο ολοένα αυξανόμενος ρόλος της ιταλικής αστυνομίας στο να εξάγει και σε άλλες χώρες τις γνώσεις της πάνω σε θέματα όπως ο έλεγχος πλήθους κι η καταστολή ταραχών και η καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Γνώσεις τις οποίες το ιταλικό κράτος έχει συσσωρεύσει καταστέλλοντας εκείνες τις ατομικότητες και ομάδες που, όπως προαναφέραμε, συνέχισαν απτόητες να αντιστέκονται περήφανα στην εξουσία κατά τη διάρκεια όλων αυτών των χρόνων της κοινωνικής αδράνειας.

Τώρα, που ο αναβρασμός της κοινωνικής σύγκρουσης φαίνεται να αναζωογονείται, το πρωταρχικό μέλημα της εξουσίας είναι να φιμώσει καθέναν και καθεμία που θα μπορούσε ενδεχομένως να αποτελέσει ένα έναυσμα, μια σπίθα, ένα αναμμένο φιτίλι.

Αυτός είναι κι ο λόγος που έγιναν τόσο πολλοί κατασταλτικοί ελιγμοί εντός των τελευταίων μηνών (μες στο 2012 και στο τρέχον έτος, 2013), αυτός είναι κι ο λόγος που κρατάτε τώρα στα χέρια σας την παρούσα μπροσούρα.

Γνωρίζουμε ότι οι αφέντες της ιδιοκτησίας μάς μελετάνε, μας παρακολουθούν, μας κατασκοπεύουν, γνωρίζουμε την τεράστια ανισορροπία των δυνάμεων και των πόρων που υπάρχει μεταξύ αυτών των υπηρετών και των εξεγερμένων, αλλά είμαστε πεπεισμένοι πέρα από κάθε αμφιβολία πως, αναλύοντας τον εχθρό, κατανοώντας πώς κινείται, προλαβαίνοντας τις αποφάσεις του, έχουμε έναν πολύ καλό τρόπο στα χέρια μας για να εξακολουθήσουμε να τον πολεμάμε αποτελεσματικά.

Εν πάση περιπτώσει, είναι καιρός να πούμε μεταξύ αναρχικών αυτό που μπορεί να γίνει, αυτό που είναι πλέον ανώφελο να ονειρευόμαστε να κάνουμε, και αυτό που δε θέλουμε να κάνουμε γιατί το θεωρούμε αντιπαραγωγικό.

Αυτό το κείμενο, εκτός του ότι εξετάζει διάφορες έρευνες της καταστολής από τα μέσα της δεκαετίας του '90 μέχρι σήμερα, προτείνεται ακριβώς επειδή επιθυμούμε να αποτελέσει μια συμβολή στην επιτάχυνση της επικείμενης κοινωνικής σύγκρουσης.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ακολουθεί μια επισκόπηση ορισμένων κατασταλτικών ενεργειών που έχουν στραφεί εναντίον αναρχικών και τις οποίες θεωρούμε κρίσιμης σημασίας.

Από την περίοδο της επιχείρησης «Ποντελούνγκο» [Pontelungo] –της επονομαζόμενης δίκης Μαρίνι [Marini], που εξελίχθηκε στα μέσα της δεκαετίας του '90– μέχρι σήμερα, οι καταστολείς μας πειραματίστηκαν όλο και περισσότερο, διαμόρφωσαν και τελειοποίησαν ποινικά τη χρήση του αδικήματος περί του συνεταιρίζεσθαι (κοινώς, της σύστασης οργάνωσης) είτε με πρόθεση ανατροπής του καθεστώτος είτε με πρόθεση διάπραξης αξιόποινων πράξεων.

Από τη φύση της, αυτή η ποινική κατηγορία είναι δύσκολο να εφαρμοστεί στους αναρχικούς γιατί ιστορικά δεν έχουν ποτέ οικειοποιηθεί κάθετες και στεγανοποιημένες δομές, με αποτέλεσμα οι δικαστικές έρευνες που έχουν διαδεχτεί η μία την άλλη όλα αυτά τα χρόνια να έχουν παρουσιάσει πάντοτε ορισμένα νέα χαρακτηριστικά, προκειμένου να προσαρμόσουν την κείμενη νομοθεσία στις ιδιαιτερότητες των εκάστοτε συλληφθέντων συντρόφων. Για χρόνια, ακούμε τους διάφορους υπουργούς και τους αρχηγούς της αστυνομίας να επικαλούνται ένα κατάλληλο νομικό εργαλείο, ικανό να τιμωρήσει τους αναρχικούς, ακόμη και σε δημοκρατικό πλαίσιο. Δε μας νοιάζει ωστόσο να εξαγάγουμε νομικά συμπεράσματα, πόσω μάλλον να αποκτήσουμε οποιοδήποτε τεχνικό μέσο υπεράσπισης. «*Εμείς δε χρειαζόμαστε μαθήματα νομικής, αλλά χημείας*».

Οι διάφορες δικογραφίες και έρευνες που έχουν πλεχθεί κατά τη διάρκεια των ετών έχουν οδηγήσει μερικές φορές σε καταδικαστικές αποφάσεις εναντίον συντρόφων, και άλλες φορές σε συνολικές απαλλαγές. Και στις δύο περιπτώσεις όμως ο σκοπός που είχε επιδιωχθεί απ' την εξουσία έχει επιτευχθεί: σύντροφοι έχουν έτσι κι αλλιώς υποστεί τον εγκλεισμό, καταστάσεις αγώνα έχουν αποδυναμωθεί, αν δεν έχουν διαλυθεί τελείως, κινηματικές διεργασίες έχουν διακοπεί, και προσωπικές σχέσεις έχουν συχνά ραγίσει.

Ο πρώτος στόχος αυτής της κατηγορίας διώξεων είναι να απομακρύνουν συντρόφους απ' τις μάχες που διεξάγουν, κι αν όχι, να προσπαθήσουν να χαρτογραφήσουν μια συγκεκριμένη πραγματικότητα που βιώνεται σε μια περιοχή, να προσδιορίσουν τις σχέσεις και ό,τι άλλο μπορεί να φανεί χρήσιμο για να προσδιορίσουν και να καταπολεμήσουν έναν εχθρό που το σύστημα θεωρεί επικίνδυνο.

Οποιαδήποτε και αν ήταν η τελική απόφαση των διαφόρων δικαστηρίων, τα στοιχεία εναντίον συντρόφων αποδείχθηκαν πάντοτε αδύναμα ή ακόμη εφευρήματα. Δε μας ενδιαφέρει όμως να μιλήσουμε για την ενοχή ή την αθωότητα, και για να ακριβολογούμε, σε πολλές περιπτώσεις αυτό δεν ενδιαφέρει καν τους ίδιους τους καταπιεστές μας. Θέλουμε ωστόσο να επισημάνουμε ότι ο νόμος είναι μόνο ένα εργαλείο στα χέρια της εξουσίας που χρησιμοποιείται για να νομιμοποιήσει τον εαυτό της και να επιβιώσει. Μέσα απ' τους νόμους προξενεί φόβο σ' εκείνους που ζουν με ένα διαφορετικό τρόπο, σε εκείνους που αγωνίζονται για έναν κόσμο που δεν είναι κατασκευασμένος από παραίτηση και συναίνεση. Για το σκοπό αυτόν, η δίωξη βάσει της κατηγορίας της σύστασης οργάνωσης, είτε αυτή λέγεται ανατρεπτική είτε όχι, απέδειξε ότι είναι ένα ισχυρό εργαλείο και πολύ ευέλικτο, το οποίο έχει προσφερθεί απλόχερα όλα αυτά τα χρόνια στις ιδιοτροπίες και στη δίψα για καριέρα των κατά σειρά εισαγγελέων.

ΠΑΛΙΟΤΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στα μέσα της δεκαετίας του '90 ανέκυψε η δικαστική έρευνα που άνοιξε το δρόμο για όλες τις μετέπειτα διώξεις εναντίον του αναρχικού κινήματος: η επιχείρηση «Ποντελούνγκο», γνωστότερη ως η έρευνα του Μαρίνι (από τ' όνομα του εισαγγελέα που τη διεξήγαγε, έστω και αν θα ήταν πιο σωστό να την αποκαλέσουμε έρευνα των ROS, караμπινιέρων της «ομάδας ειδικών επιχειρήσεων»).

Εκδόθηκαν 29 εντάλματα για προφυλακίσεις, απαγγέλθηκαν κατηγορίες σε 50 συντρόφους σε όλη την Ιταλία, κι έγιναν 100 κατ' οίκον έρευνες. Οι κατηγορίες που απαγγέλθηκαν ήταν ανατρεπτική οργάνωση, ένοπλη συμμορία, ληστεία, ανθρωποκτονία, απαγωγή, κατοχή όπλων και εκρηκτικών, επιθέσεις εναντίον αντικειμένων δημόσιας ωφέλειας.

Αυτό που οι αρμόδιοι των ερευνών κόπτονταν να αποδείξουν ήταν η ύπαρξη μιας ένοπλης αναρχικής οργάνωσης που δρούσε σε όλη την περιφέρεια της χώρας, τόσο με ηγέτες, όσο και με υποστηρικτές, της οποίας το όνομα (ORAI) κανείς δεν είχε ακούσει ποτέ του. Για να αποδείξουν το αναπόδεικτο, οι ROS δεν είχαν ενδοιασμούς. Εφηύραν δύο άτομα που επέδειξαν τάχα μεταμέλεια και αυτοενοχοποιήθηκαν για ορισμένα διακεκριμένα αδικήματα, για να κάνουν πιο αξιόπιστες τις ομολογίες τους, των οποίων οι καταθέσεις στο δικαστήριο υπερέβησαν τα όρια της γελοιοποίησης.

Η κατάσταση περιπλέχθηκε ακόμα πιο πολύ με την εμφάνιση ενός εσωτερικού υπομνήματος της υπηρεσίας των ROS, που διέρρευσε όταν στάλθηκε ανώνυμα στο Radio Onda Rossa και στο Radio Blackout, στο οποίο περιγραφόταν η μέθοδος που είχε ακολουθηθεί για να χτιστεί απ' το τίποτα το κάστρο των κατηγοριών και το πώς

κατασκευάστηκε εξ ολοκλήρου και εκ του μηδενός η μία εκ των δύο μεταμελημένων ψευδομαρτύρων.

Οι ορκωτοί δικαστές στους οποίους είχε ανατεθεί η δικογραφία έθαψαν σβέλτα την υπόθεση, αναθέτοντας τη διερεύνηση της πιστότητας και ακριβείας τού εν λόγω υπομνήματος μονάχα στην αστυνομία, με τ' αποτελέσματα που μπορείτε ασφαλώς να φανταστείτε...

Η εκδίκαση, στους τρεις βαθμούς της, διήρκεσε πέντε χρόνια κι έληξε με την αθώωση των περισσότερων κατηγορουμένων, αλλά με την καταδίκη πέντε συντρόφων για ανατρεπτική οργάνωση, ληστεία, ανθρωποκτονία, απαγωγή και, για πρώτη φορά στο ιστορικό του αναρχικού κινήματος, για ένοπλη συμμορία, καθώς και με την καταδίκη άλλων τριών για πλημμελήματα. Μέχρι σήμερα, απ' αυτούς τους συντρόφους, δύο βρίσκονται ακόμα στη φυλακή, ενώ άλλοι δύο τελούν υπό περιοριστικούς όρους. Άλλος ένας, του οποίου η υπόθεση διαχωρίστηκε, είναι κρατούμενος σε άλλη ευρωπαϊκή χώρα.

Οι πολιτικές πιέσεις γύρω από αυτήν τη δίκη υπήρξαν τεράστιες. Ο τότε υπουργός Εσωτερικών Πιζάνου [Pisanu] πίεσε πολύ ώστε να υπάρξει καταδικαστική απόφαση για ένοπλη συμμορία, και τελικώς ικανοποιήθηκε με την οριστική απόφαση του ανώτατου δικαστηρίου, τον Απρίλιο του 2004.

Στις 27 Ιουλίου του ίδιου έτους, όργανα των ROS μαζί με δυνάμεις των Digos (της αστυνομίας δίωξης οικονομικού εγκλήματος) εισέβαλαν στα σπίτια μιας κατοστάρας συντρόφων σε Ρώμη, Τορίνο, Βιτέρμπο, Λατίνα, Κάλιαρι, Μπολόνια, Τσεζένα, Πεσκάρα, Πίζα, Νάπολη κι επίσης σε τοποθεσίες μεταξύ των επαρχιών της Φλωρεντίας, του Τρέντο και της Ιβρέας. Στο πλαίσιο της επιχείρησης αυτής, διαταγμένης και συντονισμένης από το αρχηγείο της αντιτρομοκρατικής της Ρώμης με επικεφαλής τους εισαγγελείς Ιόντα [Ionta], Βιτέλλο [Vitello] και Ντε Φάλκο [De Falco], εκδόθηκαν καμιά σαρανταριά εντάλματα ερευνών βάσει των άρθρων του ποινικού κώδικα 270 και 270bis, και τέθηκαν υπό κράτηση τέσσερις σύντροφοι με το πρόσχημα της εξάρθρωσης, σύμφωνα πάντα με τους ανθρωποδιώκτες, μιας ανατρεπτικής οργάνωσης συνδεδεμένης με την Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FAI). Οι συλλήψεις αυτές σημειώθηκαν μετά τη φερόμενη ευθύνη για τις επιθέσεις που έγιναν στο Ινστιτούτο Cervantes της Ρώμης τον Ιούνιο του 2003, στο αστυνομικό τμήμα των καραμπινιέρων στην οδό Σαν Σιρίτσιο στη Ρώμη, στην οποία έχασε δυο δάχτυλα ο αρχιφύλακας Σιντόνα [Sindona] τον Νοέμβριο του 2003, και στο δικαστήριο του Βιτέρμπο τον Ιανουάριο του 2004. Έτσι γεννήθηκε η επιχείρηση «Θερβάντες».

Η σημασία του περιεχομένου των υποκλοπών, τηλεφωνικών και περιβάλλοντος, ερμηνεύτηκε με τους πιο ευφάνταστους τρόπους έτσι ώστε να δοθεί όσο το δυνατόν περισσότερη αξιοπιστία στο κατηγορητήριο. Η δικογραφία ξέθαψε το πρώτο απ' τα θεωρήματα της δίωξης Μαρίνι, η οποία είχε λήξει λίγους μήνες πριν, δηλαδή την υπόθεση της ύπαρξης μιας οργάνωσης βασισμένης σε δύο επίπεδα, ένα δημόσιο και ένα παράνομο. Υπό το πρόσχημα ερευνών για την αποστολή εκρηκτικών δεμάτων, έγινε εμφανής στην πραγματικότητα, για μία ακόμη φορά, η πρόθεση του κράτους να καταστείλει το αναρχικό κίνημα σε όλες του τις εκφάνσεις. Η δίκη αυτή λειτούργησε ως πρόδρομος μιας στρατηγικής προορισμένης να πλήξει τους αναρχικούς όχι μέσω μιας μεγάλης πανιταλικής έρευνας, αλλά χτυπώντας μέσω των κατά τόπους εισαγγελικών γραφείων μικρότερες ομάδες ή αλλιώς ομάδες που συνδέονταν μεταξύ τους με κοινά εγχειρήματα.

Στις 26 Μαΐου 2005 το κράτος εξαπέλυσε άλλον ένα γύρο καταστολής, θέτοντας σε ισχύ άλλες δύο επιχειρήσεις. Η εισαγγελία της Ρώμης διέταξε πέντε ακόμη συλλήψεις για τη «Θερβάντες», ενώ η εισαγγελία της Μπολόνιας λάνσαρε την επονομαζόμενη επιχείρηση «Κροτσενέρα» [Crocenera], που είχε ως αποτέλεσμα πολυάριθμες κατ' οίκον έρευνες και μια ντουζίνα συλλήψεων, πάντα βάσει του τρομο-άρθρου 270bis. Η τελευταία αυτή επιχείρηση έπληξε τους συντρόφους που ήταν στη συντακτική ομάδα της εφημερίδας *Croce Nera Anarchica* («Αναρχικός Μαύρος Σταυρός»), που προφανώς συνιστούσε το

πραγματικό αντικείμενο της καταστολής. Με την έκδοση της απόφασης σε πρώτο βαθμό για την υπόθεση «Θερβάντες», τον Φεβρουάριο του 2006, η κατηγορία της ανατρεπτικής οργάνωσης έπεσε για όλους, ωστόσο τρεις σύντροφοι καταδικάστηκαν για συγκεκριμένα περιστατικά. Τον ίδιο μήνα του επόμενου έτους, απαλλάχθηκαν όλοι των κατηγοριών για τις οποίες είχαν καταδικαστεί πρωτόδικα. Η επιχείρηση «Κροτσενέρα» δεν έφτασε ποτέ σε δίκη, και οι κατηγορίες όλων έχουν επισήμως παραγραφεί.

Στις 12 Μαΐου 2005 οι Digos μπούκαραν σε διάφορα σπίτια συντρόφων σε αρκετές ιταλικές πόλεις (Λέτσε, Αόστα, Τορίνο, Τρέντο, Τεργέστη, Κιέτι, Κάλιαρι, Τάραντο και Κατάνια). Κατά τη διάρκεια της επιχείρησης ονόματι «Νοττετέμπο» [Nottetempo] πέντε αναρχικοί συνελήφθησαν, και σε οκτώ κοινοποιήθηκε ένταλμα για τη διεξαγόμενη έρευνα. Για όλους εκκρεμούσαν οι ίδιες κατηγορίες, ενώ άλλοι δύο φορτώθηκαν επίσης την κατηγορία της μη εγκεκριμένης διαδήλωσης. Οι διώξεις βασιζόνταν σε απολύτως υποθετικά στοιχεία, που προέρχονταν από υποκλοπές τηλεφωνικών συνδιαλέξεων και εξωτερικού περιβάλλοντος, καθώς και σ' έναν ανιχνευτή θέσης GPS που είχε εγκατασταθεί στο αυτοκίνητο ενός συντρόφου.

Ο κατάλογος των κατηγοριών ήταν αρκετά μακρύς, κι όλες περιείχαν το άρθρο 270 (για σύσταση ανατρεπτικής οργάνωσης), όπου είχαν συμπεριληφθεί ποικίλες δράσεις, εκ των οποίων ορισμένες είχαν πραγματοποιηθεί ενάντια στην εκμετάλλευση του λαού των Μαπούτσε (στη Χιλή) και πρωτίστως ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών Ρετζίνα Πάτσις [Regina Pacis] της Λέτσε. Οι δράσεις που διερευνούνταν στο πλαίσιο των διώξεων αυτών είχαν γίνει εντός διαστήματος δύο ετών και, σύμφωνα με τους εισαγγελείς, όλες είχαν ως στόχο την ανατροπή του δημοκρατικού κράτους, συμπεριλαμβανομένων των γκράφιτι και συνθημάτων σε τοίχους. Οι συγκεκριμένοι σύντροφοι κατηγορήθηκαν για κάποια από τα σαμποτάζ εναντίον της Esso και ορισμένες άμεσες δράσεις κατά της Benetton, και για μια σειρά επιθέσεων ενάντια σε ιδιοκτησίες των διαχειριστών και χρηματοδοτών του «κέντρου προσωρινής παραμονής» (CPT) στη Λέτσε.

Εκείνη την εποχή η μάχη εναντίον αυτής της δομής γινόταν με ιδιαίτερα απτό και ακριβή τρόπο, χτυπώντας τα διάφορα υποκείμενα, τους θεσμούς και τις εταιρείες που κερδοσκοπούσαν στις πλάτες των μεταναστών, βασάνιζαν κρατούμενους ή απλώς συνέβαλαν στην ύπαρξη των συγκεκριμένων στρατοπέδων κράτησης. Έτσι, ήταν απαραίτητη στο κράτος μια κατασταλτική επιχείρηση που θα σταματούσε αυτόν τον αγώνα και θα αναχαίτιζε την εξάπλωσή του, τιμωρώντας όσους κι όσες δεν έκρυψαν ποτέ τις ιδέες τους κατά των CPT –των σημερινών «κέντρων εξακρίβωσης και απέλασης» (CIE)– ή τις πεποιθήσεις τους εναντίον οποιασδήποτε άλλης μονάδας εγκλεισμού και κυρίως εναντίον όσων έχουν επινοήσει και εξακολουθούν να διαχειρίζονται τέτοιες δομές.

Αναμφισβήτητα, απ' αυτή την επιχείρηση δε θα μπορούσαν να λείψουν κι οι αναφορές σε αναρχικές περιοδικές εκδόσεις. Πράγματι, ιδιαίτερη βαρύτητα δόθηκε από τους εισαγγελείς στο δελτίο αντιπληροφόρησης *Tempi di guerra* και στο περιοδικό *Peggio* ως οργάνων υποκίνησης της ανατροπής.

Τον Ιούλιο του 2007 εκδόθηκε η απόφαση πρώτου βαθμού. Εκφωνήθηκε πλήρης απαλλαγή ως προς τη σύσταση ανατρεπτικής οργάνωσης, μα τέσσερις σύντροφοι καταδικάστηκαν για σύσταση εγκληματικής οργάνωσης (άρθρο 416 του ποινικού κώδικα), καθώς επίσης για ορισμένα άλλα διακεκριμένα αδικήματα, ενώ σε δεύτερο βαθμό το δικαστήριο έκρινε και τους 11 κατηγορούμενους ως ενόχους σύστασης ανατρεπτικής οργάνωσης και προτροπής για παραβίαση του νόμου. Αναμένεται πλέον η απόφαση του ανώτατου δικαστηρίου.

Κατά τη διάρκεια μιας απ' αυτές τις ακροαματικές διαδικασίες, οι δηλώσεις του επικεφαλής εισαγγελέα Ροζάριο Κολόννα [Rosario Colonna] και του αναπληρωτή του, Μπρούνο [Bruno], πρόσφεραν άφθονο γέλιο καθώς αποκάλεσαν «αξιοσέβαστη» την αναρχική ιδεολογία, προσθέτοντας ότι η επιχείρηση «Νοττετέμπο» δεν είχε σε καμία

περίπτωση τη στόχευση να ασκήσει διώξεις σε όσους ασπάζονται την ίδια ιδεολογία, αλλά μονάχα σ' εκείνους που παρασυρμένοι υπέπεσαν σε αξιόποινες πράξεις. Σε όλους δαύτους εμείς απαντάμε ότι η ιδέα της «εξουσίας» θα γίνει αξιοσέβαστη μονάχα σαν καεί μαζί με όλους τους δούλους της και τα κουρελόχαρτά της.

Στις 4 Μαΐου 2006 δέκα αναρχικοί σύντροφοι και συντρόφισσες του κύκλου οικoαναρχικών Il Silvestre επί της οδού Ντελ Κουόρε στην Πίζα συνελήφθησαν, ενώ σε άλλους επιβλήθηκαν διάφορα περιοριστικά μέτρα, σε μία επιχείρηση που ονομάστηκε Gruppi di Affinità (ομάδες συγγένειας).

Από τους δέκα συλληφθέντες, κάποιοι μεταφέρθηκαν στη φυλακή ενώ άλλοι απελάθηκαν εσωτερικά στις πόλεις καταγωγής τους, λόγω της εφαρμογής του μέτρου του κατ' οίκον περιορισμού. Στο πλαίσιο της εν λόγω επιχείρησης, την ίδια μέρα στη Ρώμη τρεις σύντροφοι συνελήφθησαν με την κατηγορία της διακεκριμένης κλοπής ενός αυτοκινήτου για μη εξακριβωμένους σκοπούς. Το επιχειρησιακό σκέλος έφερε την υπογραφή του εισαγγελέα Βιτέλλο (ήδη εμπλεκόμενου στην επιχείρηση «Θερβάντες») για τους Ρωμαίους, ενώ η Άντζελα Πιетроϊούστι [Angela Pietroiusti] ήταν η ιθύνουσα της έρευνας εις βάρος των συντρόφων της Πίζας. Σε αυτούς τους τελευταίους, που μετείχαν μεταξύ άλλων στην έκδοση του περιοδικού *Terra Selvaggia*, φορτώθηκε η συνήθης κατηγορία περί σύστασης ανατρεπτικής οργάνωσης, καθώς και μία επίθεση σε παράρτημα της Adecco και μία αποτυχημένη ενέργεια σε έναν πυλώνα υψηλής τάσης της Enel. Ως συνήθως, τα «συντριπτικά» ενοχοποιητικά στοιχεία αποτελούνταν από υποκλοπές τηλεφωνικών συνομιλιών και οικείου περιβάλλοντος, κακότεχνα κατασκευασμένες ενδείξεις που κατέρρευσαν στο πλαίσιο της ακροαματικής διαδικασίας. Όντως, το δικαστήριο αποφάνθηκε στις 27 Μαΐου 2009, μετά από μακρά περίοδο προφυλάκισης των συντρόφων, την ανυπαρξία αποδεικτικών στοιχείων και ενδείξεων εις βάρος τους, απαλλάσσοντάς τους όλους απ' την κατηγορία της σύστασης οργάνωσης, καθώς και απ' τα συγκεκριμένα αδικήματα που τους είχαν αποδοθεί.

Η ομάδα της Πίζας είχε ήδη δεχτεί επίθεση χρόνια νωρίτερα, το 2004, όταν κάποιοι από τους συντρόφους του Silvestre είχαν συλληφθεί για τη διερεύνηση της υπόθεσης για τους Πυρήνες Επαναστατικής Επίθεσης (COR). Έρευνα υπογεγραμμένη από τον Ντι Μπούνιο [Di Bugno], με την οποία καμιά δεκαριά σύντροφοι αρχικά κατηγορήθηκαν για σύσταση εγκληματικής οργάνωσης και αργότερα για σύσταση ανατρεπτικής οργάνωσης, η οποία μετατόπισε την έρευνα στην εισαγγελία της Φλωρεντίας, που είχε ανατεθεί στην Πιетроϊούστι. Αναγκαίος μετασχηματισμός των διώξεων για να μπορέσει να παραταθεί η προφυλάκιση μερικών συντρόφων. Για τη συγκεκριμένη έρευνα το εφετείο καταδίκασε δύο εκ των κατηγορουμένων σε 5 χρόνια και 8 μήνες και σε 3 χρόνια και 8 μήνες, αντίστοιχα, για σύσταση ανατρεπτικής οργάνωσης. Μπορεί κανείς να διαπιστώσει τις προθέσεις αυτής της κατασταλτικής δίωξης αν διαβάσει την απόφαση του δικαστηρίου της επανεξέτασης, στις 23 Αυγούστου 2004, το οποίο για να αρνηθεί τον κατ' οίκον περιορισμό ενός υπόπτου έκρινε ότι διακατεχόταν από ιδεολογικές πεποιθήσεις πολύ πιο επικίνδυνες και ακραίες απ' αυτές που είχαν διατυπωθεί ως τότε από τους COR, επιτρέποντας έτσι να διεξαχθεί μια δίκη επί των πεποιθήσεων του παρά επί των πραγματικών περιστατικών που του αποδίδονταν.

Στις 6 Απριλίου 2011, κατόπιν εντολής της εισαγγελέως Μορένα Πλάτζι [Morena Plazzi], πέντε σύντροφοι συνελήφθησαν στην Μπολόνια και ένας στη Φερράρα (ο τελευταίος αφέθηκε μετά την ανακριτική διαδικασία), έγιναν επιδρομές σε 60 σπίτια σε όλη την Ιταλία και κατασχέθηκε ο εξοπλισμός του χώρου αρχειακής τεκμηρίωσης Fuoriluogo στην Μπολόνια. Σε όλους τους συλληφθέντες και σε άλλους επτά υπόπτους επιβλήθηκαν περιοριστικοί όροι παρουσίας σε αστυνομικά τμήματα και απαγορεύσεις παραμονής στην πόλη. Η κατηγορία ήταν σύσταση οργάνωσης με ανατρεπτικούς σκοπούς. Το όνομα της επιχείρησης ανατρέχει στις ηρωικές περιόδους των πρωτοπόρων στην κατάκτηση της

Άγριας Δύσης: Outlaw, «εκτός νόμου». Ο στόχος ήταν να χτυπήσει τους συντρόφους που στην καθημερινότητά τους διενεργούσαν αγώνες κατά των CIE, των συμφερόντων της ENI στον πόλεμο της Λιβύης και λοιπών πτυχών του Κεφαλαίου.

Επικεφαλής των ερευνών κατά των συντρόφων ήταν ο διευθυντής των Digos Σαλβατόρε Καλαμπρέζε [Salvatore Calabrese], που είχε ήδη διεξαγάγει τη δίωξη εναντίον των αναρχικών της οδού Ντελ Κουόρε στην Πίζα.

Οι εισαγγελικές έρευνες, που ξεκίνησαν το 2006, οδήγησαν σε συλλήψεις πέντε χρόνια αργότερα, σε ένα κλίμα ιδιαίτερης προσοχής ενάντια στον εσωτερικό εχθρό. Την επομένη της κατασταλτικής επιχείρησης ο υπεύθυνος ασφαλείας της ENI δήλωσε πως «το δεύτερο μεγαλύτερο πρόβλημα της ENI, μετά την Αλ Κάιντα, ήταν οι αναρχικοί», αποκαλύπτοντας τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα που κρύβονταν πίσω απ' αυτές τις νέες διώξεις. Μετά από τρεις μήνες στη φυλακή και δύο μήνες σε κατ' οίκον περιορισμό, οι σύντροφοι αφήθηκαν ελεύθεροι εν αναμονή της δίκης.

ΚΙ ΥΣΤΕΡΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ...

Πριν απ' την περιγραφή της επιχείρησης «Ευτολμία» [Ardire], θα θέλαμε να σταθούμε για λίγο σε δύο έρευνες εγκαινιασμένες πάντοτε από τη θλιβερά περιβόητη εισαγγελέα Μανουέλα Κόμοντι [Manuela Comodi], που διακρίνεται από μια διαρκή αναζήτηση φήμης και αδίστακτα μέσα, χρησιμοποιώντας ως ισχυρό της ατού την προνομιακή της διασύνδεση με τους ROS.

Η πρώτη επιχείρηση, που βαπτίστηκε αγγλιστί Brushwood («υπόροφη βλάστηση», σαν κλάδεμα ένα πράγμα), ξεκίνησε στις 23 Οκτώβρη 2007, όταν πέντε σύντροφοι από το Σπολέτο συνελήφθησαν και κατηγορήθηκαν ως μέλη μιας ανατρεπτικής οργάνωσης υπεύθυνης για ζημιές σε μερικά εργοτάξια, εμπρησμό σε μερικές μπουλντόζες, μερικά συνθήματα σε τοίχους, την αποστολή μιας επιστολής με σφαίρες προς τη Μαρία Ρίτα Λορεντσέτι [Maria Rita Lorenzetti], τότε πρόεδρο της περιφέρειας της Ούμπρια, ενέργεια που ανέλαβε η Coop-FAI (Ενάντια σε κάθε πολιτική τάξη-Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία). Η πρωτόδικη απόφαση καταδίκασε σε μερικά χρόνια φυλάκισης δύο συντρόφους για σύσταση ανατρεπτικής οργάνωσης και άλλους δύο για συγκεκριμένα γεγονότα, καθιστώντας έτσι την εισαγγελία της Περούτζια την πρώτη που καταδικάζει οποιονδήποτε για συμμετοχή στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία.

Με τη δεύτερη επιχείρηση, που ονομάστηκε αγγλιστί Shadow («σκιά»), στις 3 Ιουλίου 2009 σημειώθηκαν επιδρομές σε 40 σπίτια, δύο σύντροφοι συνελήφθησαν και μερικοί θεωρήθηκαν ύποπτοι με την κατηγορία της σύστασης ανατρεπτικής οργάνωσης με τρομοκρατικούς σκοπούς. Μεταξύ των προθέσεων των ανακριτών ήτανε κι η επιδίωξη να συντρίψουν έναν υποθετικό αναρχο-εξεγερσιακό πυρήνα που βρισκόταν σε επαφή με ισπανικές και ελληνικές ομάδες, καθώς και να τεκμηριώσουν την επεξεργασία και την παράνομη διάδοση του εντύπου KNO3, εφημερίδα που κατέληξε να είναι μεταξύ των καθοριστικών παραγόντων για τη σύλληψη του Νικόλα Γκάι [Nicola Gai] και του Αλφρέντο Κόσπιτο [Alfredo Cospito] τρία χρόνια αργότερα, όταν οι δύο αυτοί σύντροφοι

κατηγορήθηκαν για τον τραυματισμό του διευθύνοντα συμβούλου της εταιρείας πυρηνικής ενέργειας Ansaldo Nucleare.

Στη σκιά αυτής της έρευνας (ακόμη στο προκαταρκτικό της στάδιο), στις 13 Ιουνίου 2012 εξαπολύθηκε μια επιχείρηση ανά την ιταλική επικράτεια με τ' όνομα «Αρντίρε», που επέφερε εντάλματα σύλληψης εναντίον δέκα συντρόφων –δύο εκ των οποίων είναι φυλακισμένοι εδώ και δεκαετίες: ο Μάρκο Καμένις [Marco Camenisch] στην Ελβετία, και ο Γκαμπριέλ Πόμπο ντα Σίλβα [Gabriel Pombo Da Silva] στη Γερμανία κατά την έναρξη της ίδιας επιχείρησης, και σήμερα πια στην Ισπανία–, έναν ανεξακρίβωτο αριθμό υπόπτων, μεταξύ των οποίων έξι σύντροφοι στην Ελλάδα κρατούμενοι με την κατηγορία της συμμετοχής στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, και καμιά σαρανταριά επιδρομές σε σπίτια και άλλους χώρους.

Οι σύντροφοι που συνελήφθησαν στην Ιταλία κατηγορούνται ότι είχαν συστήσει, οργανώσει, διευθύνει και συμμετάσχει σε μια οργάνωση με σκοπό την τρομοκρατία και την ανατροπή της δημοκρατικής τάξης, η οποία ονομάζεται FAI/FRI (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο), απαρτίζεται από διάφορους αποκεντρωμένους πυρήνες που συσχετίζονται μ' έναν άτυπο τρόπο μεταξύ τους αλλά και μέσω του Διαδικτύου. Έτσι, διώκονται για την επίθεση με παγιδευμένο δέμα που σημειώθηκε το 2009 κατά του διευθυντή του CIE στην πόλη Γκραντίσκα ντ'Ιζόντσο, μian άλλη επίθεση εναντίον του πανεπιστημίου Μποκκόνι του Μιλάνου, στο υπόγειο του οποίου εξεργάγη ένας εκρηκτικός μηχανισμός, και για τις επιθέσεις, πάλι με τη χρήση παγιδευμένων δεμάτων, που έλαβαν χώρα το 2011 κατά του διευθύνοντα συμβούλου της γερμανικής τράπεζας Deutsche Bank στη Φρανκφούρτη, του γενικού διευθυντή της ιταλικής «υπηρεσίας συλλογής ληξιπρόθεσμων οφειλών» Equitalia στη Ρώμη και του Έλληνα πρέσβη στο Παρίσι. Επίσης, κατηγορούνται πως έχουν διακινήσει μέσω ιστολογίου έγγραφα και προκηρύξεις των δράσεων που έχουν αναληφθεί από τη FAI/FRI.

Στις αρχές του Σεπτεμβρίου 2012, μία ακόμη προσφυγή στο δικαστήριο της επανεξέτασης εκ μέρους των Στέφανο Φόσκο [Stefano Fosco] και Ελίζα Ντι Μπερνάρντο [Elisa Di Bernardo] έκρινε τοπικά αναρμόδιο το δικαστήριο της Περούτζια για τα αδικήματα της σύστασης ανατρεπτικής οργάνωσης και της διακίνησης μέσω ιστολογίου (του Culmine), μεταφέροντας τα δικόγραφα στην εισαγγελία του Μιλάνου, και αναίρεσε τις κατηγορίες των συγκεκριμένων αδικημάτων στην περίπτωση των δυο συντρόφων. Ας σημειωθεί ότι στις αρχές του Αυγούστου είχε εκδοθεί εντολή αποφυλάκισής τους, που ουδέποτε εκτελέστηκε επειδή οι ROS είχαν κυριολεκτικά μπουκάρει στις φυλακές όπου κρατούνταν οι σύντροφοι για να επιδώσουν ένα νέο ένταλμα σύλληψης εις βάρος τους, καταπατώντας όλους τους γαμημένους δημοκρατικούς κανονισμούς οι οποίοι προέβλεπαν πως έπρεπε να αφεθούν ελεύθεροι μέχρι την περαιτέρω ανάκριση ενώπιον του αρμόδιου δικαστή. Όλο αυτό συνέβη με τη δικαιολογία ενός πλασματικού κινδύνου διαφυγής, καθώς ο Στέφανο είναι γεννημένος στην Αργεντινή και τα δυο συντρόφια, όπως προκύπτει από την κρυφή παρακολούθηση στο οικείο τους περιβάλλον, είχαν προγραμματίσει πριν από καιρό διακοπές στην Ελλάδα.

Εκτός από τον Στέφανο και την Ελίζα, συνελήφθησαν ο Αλεσσάντρο Σεττεπάνι [Alessandro Settepani] και ο Σέρτζιο Στεφάνι [Sergio Stefani], οι οποίοι είχαν τεθεί υπό προληπτική κράτηση ήδη κατά την επιχείρηση Shadow, όταν κατηγορήθηκαν για σαμποτάζ σε σιδηροδρομικές γραμμές: η Πάολα Ιότζι [Paola Iozzi], η Τζιούλια Μαρτσιάλε [Giulia Marziale], ο Τζουζέππε Λο Τούρκο [Giuseppe Lo Turco] και η Κάτια Ντι Στέφανο [Katia Di Stefano]. Από τους οκτώ, έξι παραμένουν μέχρις ώρας σε προφυλάκιση: πρώτη βγήκε απ' τη φυλακή η Κάτια έπειτα από σχετική απόφαση εφετών δικαστών –που ωστόσο, αναλύοντας τις διάφορες προσφυγές, είχαν επιβεβαιώσει την κράτηση των υπολοίπων–, ενώ η Πάολα μεταφέρθηκε πρόσφατα σε κατ' οίκον περιορισμό υπό συνθήκες απομόνωσης.

Για τους συντρόφους της Περούτζια (Αλεσσάντρο, Τζιούλια και Πάολα) η κατάσταση είναι ίσως ακόμα πιο παράλογη. Κατηγορούνται ως μέλη μιας ανατρεπτικής οργάνωσης που βασίζεται στην αρχή της αντιστοιχίας μεταξύ θεωρίας και πράξης, η οποία λειτουργεί σύμφωνα με το σχήμα του διπλού επιπέδου, κρυφού και εμφανούς, και ανατρέχει στην ανατρεπτική στρατηγική της αναρχο-εξεγερσιακής οργάνωσης μέσω της πρακτικής των άμεσων δράσεων. Για τους *ιεροεξεταστές* (πιο ακριβής όρος από το «ανακριτές»), οι επικίνδυνες άμεσες δράσεις που διαπράχθηκαν από τους συντρόφους αποτελούνται από ορισμένα συνθήματα σε τοίχους, την αχρήστευση ενός τραπεζικού ATM με σπρέι βαφής και την ανάρτηση ενός πανό σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους συλληφθέντες στην Μπολόνια την εποχή εκείνη. Όλα αυτά με σκοπό την τρομοκρατία... Κάθε σχόλιο φαίνεται πραγματικά περιττό.

Δηλαδή, αρκεί κανείς να εκφράσει αλληλεγγύη ή να δημοσιοποιήσει κείμενα, αναλήψεις ευθύνης και χρονικά δράσεων για να θεωρηθεί τρομοκράτης.

Στο ογκωδέστατο ένταλμα της σύλληψης μπορεί κανείς να διαβάσει πως το blog *Culmine* συνιστά το πρωτεύον όργανο προπαγάνδας του συμβόλου FAI, κι ότι είναι μια διαδικτυακή σελίδα μέσω της οποίας μεταδίδονται μεταξύ άλλων οι κύριες προκηρύξεις ανάληψης ευθύνης και ιδεολογίας συναφείς προς τη FAI.

Οι μπάτσοι των ROS δεν τσιγκουνεύτηκαν σε οικονομικές δαπάνες και τεχνολογικά εργαλεία για να αποδείξουν την εγκυρότητα του κατηγορητικού τους θεωρήματος.

Υποκλοπές τηλεφωνικών συνδιαλέξεων και περιβάλλοντος με κοριοί, φορητοί υπολογιστές οι οποίοι με την εγκατάσταση ενός προγράμματος-φάντασμα μετατρέπονται σε μικρόφωνα και τηλεκάμερες και κάνουν εφικτή την υποκλοπή των μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, μόνιμες παρακολουθήσεις με βιντεοληψία, μικροκάμερες κρυμμένες ακόμα και στην αίθουσα επισκεπτηρίου των ανδρικών φυλακών της Αλεσσάντρια, λογοκρισία και κατάσχεση αλληλογραφίας του συμβατικού ταχυδρομείου, τηλεφωνήματα αργά μέσα στη νύχτα για να επαληθευτεί η παρουσία των συντρόφων στα σπίτια τους, όλα τούτα επιμέρισαν, εξέτασαν, ανέλυσαν την ιδιωτική ζωή των υπόπτων: τα συναισθήματά τους, τις σκέψεις τους, τα ξεσπάσματά τους έχουν τεθεί στο έλεος αυτών των ανθρωπίνων βόθρων, οι οποίοι υποβοηθούνται απ' τους επάξιους φίλους τους δημοσιογράφους, που δεν έχασαν χρόνο κι αμέσως δημοσίευσαν στην ιστοσελίδα ενός γνωστού ειδησεογραφικού πρακτορείου το ένταλμα σύλληψης εναντίον των συντρόφων, βγάζοντας έτσι στη φόρα όλες τις προσωπικές τους στιγμές, πράγμα το οποίο επαναλήφθηκε και μετά τη σύλληψη των Αλφρέντο και Νικόλα, κατηγορουμένων για τον τραυματισμό διά πυροβολισμών τού Ρομπέρτο Αντινόλφι [Roberto Adinolfi], διευθύνοντα συμβούλου της Ansaldo Nucleare.

Οι σκοπιμότητες της παρούσας έρευνας φαίνεται να είναι βασικά τρεις: να φιμώσουν ιστοσελίδες και ιστολόγια και να ασκήσουν διώξεις κατά των συντρόφων που τα διαχειρίζονται, προκειμένου να αποφύγουν και να αποτρέψουν την ελεύθερη διακίνηση ανακοινωθέντων, δράσεων κ.λπ., καθώς η διάδοση αυτή ευνοεί συντρόφους να προβούν σε αναλύσεις και ενδεχομένως να αναπτύξουν κάποιες δικές τους διαδρομές, γεγονός που προφανώς φοβίζει πολύ· να ξεφορτωθούν την ομάδα της Περούτζια, που τόσο ενοχλούσε την εισαγγελέα Κόμοντι και τα σκυλιά της· να ελαττώσουν την πιθανότητα ότι οι αναρχικοί Μάρκο Καμένις και Γκαμπριέλ Πόμπο ντα Σίλβα θα μπορέσουν να επιστρέψουν στη λευτεριά μετά από δεκαετίες στα κελιά, καθώς πλησιάζει η στιγμή της αποφυλάκισής τους.

Όμως, και οι άλλες εισαγγελίες της Ιταλίας δεν έμειναν με σταυρωμένα χέρια. Στις 8 Αυγούστου 2012, κατόπιν εντολής της εισαγγελικής αρχής της Μπολόνιας υπό την επιχείρηση ονόματι *Mangiafuoco* (κάτι σαν «φλογοφάγος»), τα σπίτια 20 συντρόφων, ως επί το πλείστον κατοίκων στην Εμίλια Ρομάνια, αλλά και στη Ρώμη, στο Αρέτσο και στη Γερμανία, δέχονται εισβολή και ερευνώνται από τους ROS. Η έρευνα φόρτωσε 17 άτομα με σύσταση εγκληματικής οργάνωσης με σκοπό τον εμπρησμό και τις καταστροφές, όλο το

πακέτο αναβαθμισμένο αναπόφευκτα με την ανατρεπτική πρόθεση. Οι κατηγορίες αφορούν ορισμένα συγκεκριμένα γεγονότα που συνέβησαν στην Μπολόνια από τα τέλη του 2010 έως τα μέσα του 2011, ιδίως τις επιθέσεις εναντίον μιας έδρας της IBM, ενός εστιατορίου της αλυσίδας Roadhouse Grill και των ερευνητικών εργαστηρίων της Γεωπονικής Σχολής του Οτζάνο στο Μπολτζάνο. Μερικοί σύντροφοι μεταξύ των υπόπτων διαχειρίζονταν το αντικαταστατικό ταμείο αλληλεγγύης Agrasnode, άλλοι το ταμείο του εγχειρήματος Equal Rights του Φορλί, που κατασχέθηκαν και τα δύο με την προφανή πρόθεση να χτυπηθεί η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και η δουλειά υποστήριξης και αντιπληροφόρησης που πραγματοποιούνταν απ' τους συντρόφους.

Η ίδια εισαγγελία της Μπολόνιας συνέχισε το σιχαμένο σκοπό της. Την 1η Σεπτεμβρίου διάφορα σπίτια τέθηκαν υπό αστυνομική έρευνα, οπότε κοινοποιήθηκε σε 13 συντρόφους και συντρόφισσες το φακέλωμά τους ως υπόπτων μιας επιχείρησης που ονομάστηκε Thor. Οι κατηγορίες αφορούν τη συνήθη σύσταση ανατρεπτικής οργάνωσης συνοδευμένη με διάφορα συγκεκριμένα αδικήματα, όπως επιθέσεις εναντίον ενός τραπεζικού ATM και ενός παραρτήματος της UniCredit, κατά εταιρικών αυτοκινήτων της ENI και της CMC, κατά πολυτελών οχημάτων όπως SUV και λιμουζίνες, κι όλα με στόχο την ανατροπή της δημοκρατικής τάξης. Η έρευνα των δικωτικών αρχών φαίνεται να επικεντρώνεται γύρω από την ομάδα «Ravenna AUT».

Λίγες μέρες νωρίτερα, στις 27 Αυγούστου, η εισαγγελία του Τρέντο εκδίδει δύο εντάλματα σύλληψης, ένα για προφυλάκιση και ένα για κατ' οίκον περιορισμό, διατάζει μπούκες σε δέκα σπίτια και θέτει υπό έρευνα έξι συντρόφους. Η κωδική ονομασία της έρευνας υποδηλώνει τον πολιτικό προσανατολισμό των δικαστών, δεδομένου ότι ο όρος που χρησιμοποιείται, Ixodidae, σημαίνει «τσιμπούρι», ορολογία που χρησιμοποιούν οι φασίστες για να αναφερθούν σε αναρχικούς και κομμουνιστές. Καίρια είναι επίσης η χρονική στιγμή αυτών των συλλήψεων, που έρχονται τρεις μέρες πριν την κατασκήνωση διαμαρτυρίας εναντίον της έναρξης εργασιών για τις γραμμές υψηλής ταχύτητας στο Τρεντίνο. Και στην περίπτωση αυτήν η κατηγορία αφορά τη σύσταση ανατρεπτικής οργάνωσης, στην οποία όμως δίνεται κι επωνυμία: GAIT (Εξεγερσιακή Αναρχική Ομάδα Τρεντίνο) – όνομα που δεν έχει εμφανιστεί ποτέ σε οποιοδήποτε κείμενο. Το έργο αυτής της έρευνας ξεκίνησε το 2009 και συνεχίζεται ακόμη. Η ύπαρξη αυτής της μυστηριώδους οργάνωσης, βάσει των ανακριτών, πιστοποιείται από 28 αδικήματα στην περιοχή του Τρεντίνο· αδικήματα των οποίων η πατρότητα δεν έχει αποδοθεί απ' τους διώκτες σε κανέναν από τους υπόπτους. Με άλλα λόγια, επιδιώκεται να περάσει το επιχείρημα ότι, αν σε μία ορισμένη περιοχή συμβαίνουν σαμποτάζ και επιθέσεις, υπάρχει αυτόματα μια ανατρεπτική οργάνωση που τα έχει σχεδιάσει και πραγματώσει. Ο Μάσιμο Πασσαμάνι [Massimo Passamani], μετά από περισσότερο από ένα μήνα προφυλάκισης, βρέθηκε σε κατ' οίκον περιορισμό, ενώ η Ντανιέλα Μπαττίσι [Daniela Battisti], που ήταν αρχικά κι αυτή σε κατ' οίκον περιορισμό, αφέθηκε λίγο μετά ελεύθερη. Ύστερα κι από τη δίκη στο Τρέντο, στις 27 Φλεβάρη 2013, όπου συνολικά οκτώ σύντροφοι απαλλάχτηκαν των κατηγοριών, ο Μάσιμο αφέθηκε επιτέλους ελεύθερος.

Πάμε τώρα στις 14 Σεπτέμβρη 2012, όταν συλλαμβάνονται στο Τορίνο με εντολή της εισαγγελίας της Γένοβας ο Αλφρέντο Κόσπιτο και ο Νικόλα Γκάλι κατηγορούμενοι, όπως ήδη αναφέρθηκε, για τον τραυματισμό του Αντινόλφι που συνέβη στις 7 Μαΐου 2012 στη Γένοβα. Μία άλλη συντρόφισσα, η Άννα Μπενιαμίνο [Anna Beniamino], μπαίνει κι αυτή στο στόχαστρο των ερευνών. Την ίδια μέρα γίνονται πολλές εισβολές και έρευνες σε μερικά σπίτια που χρησιμοποιούνται από τους συντρόφους, συν αυτό ενός άλλου συντρόφου στην επαρχία της Πιστόια. Νωρίτερα, τον Ιούλιο, το αίτημα σύλληψης των Αλφρέντο και Νικόλα είχε απορριφθεί λόγω έλλειψης βάσιμων αποδείξεων. Τον Σεπτέμβριο, ωστόσο, ο φάκελός τους εμπλουτίστηκε με την ανθρωπομετρική ανάλυση που διεξήχθη από ιδιωτική εταιρεία, τη CINECA, με εικόνες που έχουν ληφθεί από μια τηλεκάμερα ενός μπαρ και μία έκθεση της εισαγγελίας της Νάπολης, που παρείχε το περιεχόμενο διαφόρων υποκλοπών

περιβάλλοντος από το εσωτερικό του Κέντρου Ελευθεριακών Σπουδών [Centro Studi Libertari] στη Νάπολη, χώρου συνάντησης της αναρχικής ομάδας «Λουίζ Μισέλ», όπου θα αναφερθούμε λεπτομερώς στη συνέχεια. Σε αντίθεση με προηγούμενες διώξεις, οι αρμόδιοι εισαγγελείς πρωτοτυπούν αυτήν τη φορά, έχοντας επαναλάβει πλειστάκις ότι οι δυο σύντροφοι ενέργησαν μεμονωμένα και είναι οι μόνοι υπαίτιοι, παρ' ότι στο κουρελόχαρτο της προφυλάκισης διευκρινίζουν πολλές φορές την εικαζόμενη συμμετοχή τους στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία και κόπτονται να αποδείξουν ότι ήταν οι συντάκτες της σχετικής ανάληψης ευθύνης.

Πιθανώς, ή τα στοιχεία που διέθεταν ήταν τόσο μηδαμινά ώστε να μην επιτρέπουν την κατασκευή ενός κατηγορητηρίου πιο περίπλοκου, ή οι πιέσεις που ασκήθηκαν απ' τα αφεντικά τους της Ansaldo ήταν τέτοιες που έπρεπε να επισπεύσουν τις διαδικασίες για να τους επιδείξουν ένα απτό αποτέλεσμα, ή και τα δυο μαζί.

Πρόσφατα κυκλοφόρησε η είδηση πως η χημική ανάλυση που διενεργήθηκε σε ένα κράνος που κατασχέθηκε κατά τη διάρκεια των ερευνών απέβη άκαρπη διότι βγήκε αρνητική, αφού δεν εντοπίστηκε κανένα ίχνος πυρίτιδας. Όπως και οι σύντροφοι συλληφθέντες στο πλαίσιο της επιχείρησης «Αρντίρε», έτσι και ο Αλφρέντο και ο Νικόλα κρατήθηκαν σε καθεστώς πλήρους απομόνωσης προτού μεταφερθούν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Αλεσσάντρια – τις ανδρικές φυλακές Σαν Μικέλε, όπου υφίσταται ειδική πτέρυγα προορισμένη για αναρχικούς κρατούμενους οι οποίοι κατηγορούνται για σύσταση/συμμετοχή σε οργάνωση με σκοπό την τρομοκρατία. Και να θυμίσουμε πως οι συντρόφισσες που φυλακίζονται βάσει των ίδιων κατηγοριών προορίζονται για την ειδική πτέρυγα των γυναικείων φυλακών της Ρεμπίμπια στη Ρώμη.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΣΤΗ ΝΑΠΟΛΗ...

Ήδη από το 2010, χρονιά κατά την οποία ο σύντροφός μας Τονίνο [Tonino] συνελήφθη επειδή απάντησε σε μια φασιστική πρόκληση στην πορεία της πρωτομαγιάς, οι αναρχικοί της Νάπολης βρίσκονται στο στόχαστρο των Digos και των ROS. Μετά τη σύλληψή του, που έγινε στις 26 Ιουλίου του ίδιου έτους, ακολουθούν μια σειρά από αυθόρμητες πρωτοβουλίες στην πόλη: συγκεντρώσεις, μη εγκεκριμένες πορείες, αποκλεισμοί δρόμων κ.λπ., ώσπου φτάνουμε στην πορεία της 6ης Νοέμβρη, που καλέστηκε σε πανιταλικό επίπεδο με τη συμμετοχή περισσότερων από 2.000 διαδηλωτών, κατά την οποία κάναμε τους μπάτσους και τους δικαστές να καταλάβουν ότι κανείς δεν μπορεί να μας αγγίξει χωρίς κόστος. Από κείνη τη στιγμή κι ύστερα οι εφημερίδες η μία μετά την άλλη, προφανώς δασκαλεμένες από την Ασφάλεια, ξεκίνησαν μια μιντιακή καμπάνια με σκοπό να κατασκευάσουν το φόβητρο της *αναρχικής τρομοκρατίας* στην πόλη. Η συνεχής παρουσία σε κάθε πρωτοβουλία μας, η αδέξια απόπειρα να συνδέσουν μια τηλεκάμερα, μπροστά απ' το στέκι 76A, στο φως της μέρας, προοιωνίζονταν την αύξηση μιας ειδικής προσοχής απέναντί μας.

Στις 6 Απρίλη 2011, στο σπίτι ενός συντρόφου μας, γίνεται έρευνα στο πλαίσιο της επιχείρησης Outlaw, στην οποία εμπλέκονται οι σύντροφοι από την Μπολόνια που έχουν ως σημείο αναφοράς το Fuoriluogo, στέκι αναρχικής ομάδας της ίδιας πόλης.

Στις 17 Οκτωβρίου διεξάγονται έρευνες στα σπίτια και άλλων συντρόφων, ύστερα από τις συγκρούσεις που έγιναν στη Ρώμη δύο μέρες πριν, κάνοντας χρήση της διάταξης υπ' αριθμόν 41 του «ενοποιημένου κώδικα νόμων δημόσιας ασφαλείας» TULPS, που, διευκρινιστικά, αποτελεί ένα εργαλείο των μπάτσων για να διενεργούν έρευνες σε σπίτια και στέκια χωρίς προηγούμενη εισαγγελική άδεια, με την πρόφαση της αναζήτησης όπλων και εκρηκτικών.

Στο μεταξύ, γίνονται μια σειρά από επιθέσεις ενάντια στην Equitalia σ' όλη την Ιταλία, ανάμεσα στις οποίες και καμιά δυο στη Νάπολη. Δύο σύντροφοι καλούνται στην Ασφάλεια και πληροφορούνται ότι διενεργείται έρευνα «365 μοιρών» (κι είναι ακριβώς αυτές οι 5 μοίρες παραπάνω που μας ανησυχούν) σε σχέση με αυτά τα επεισόδια. Είναι σαφής η απόπειρα εκφοβισμού από μεριάς των μπάτσων, που όμως προφανώς δεν ξέρουνε και ποιον ή τι να ψαρέψουν.

Το 2012 δεν ξεκινά με τους καλύτερους οιωνούς. Στις 26 Γενάρη γίνεται έρευνα στο αναρχικό στέκι 76A κατ' εντολή της εισαγγελίας του Τορίνο, και σ' ένα σύντροφό μας, τον Αλέσσιο [Alessio], κοινοποιείται ένα ακόμη ένταλμα σύλληψης (τρεις μέρες πριν είχε συλληφθεί ξανά επειδή εκκρεμούσε καταδίκη 2 μηνών και 20 ημερών σε βάρος του για συνθήματα σε τοίχους της Μπολόνιας), αυτήν τη φορά για τις συγκρούσεις της 3ης Ιουλίου στην κοιλάδα Σούζα (όπου μαίνεται ο αγώνας NO TAV). Μέσα απ' το χώρο κατασχέθηκαν παλούκια, κράνη, αντιασφυξιογόνες μάσκες, γάντια και άλλα σύνεργα που είθισται να υπάρχουν σ' ένα εργαστήριο σαν εκείνο που καταλαμβάνει ένα μέρος του 76A.

Μετά τη σύλληψη του Αλέσσιο, οργανώνονται μια σειρά πρωτοβουλιών στην πόλη: μπλοκάρονται οι αποβάθρες τρένων υψηλής ταχύτητας του κεντρικού σιδηροδρομικού σταθμού (κάτι που θα επαναληφθεί σε μίαν άλλη περίπτωση) κι ύστερα από μερικές μέρες γίνεται ανοιχτή συνέλευση στην πλατεία Ντάντε, που καταλήγει σε αυθόρμητη πορεία με συμμετοχή περίπου 200 ατόμων στους δρόμους του κέντρου.

Με πρόσχημα αυτά τα δυο συμβάντα, πλημμελήματα στην ουσία, στις 20 Μαρτίου γίνεται εισβολή και έρευνα στο Κέντρο Ελευθεριακών Σπουδών του Μοντεσάντο, χώρο συνάντησης της αναρχικής ομάδας «Λουίζ Μισέλ», από καμιά εικοσαριά μπάτσους, μεταξύ των οποίων αστυνομία της ταχυδρομικής υπηρεσίας, κλιμάκιο πυροτεχνουργών, αντιτρομοκρατική. Η εικοσάδα των ατρόμητων κατάσχουν διάφορες μπροσούρες, επιστολές, αφίσες, εφημερίδες, μερικά βιβλία, τον ηλεκτρονικό υπολογιστή, το ρούτερ για το Διαδίκτυο, και φωτογραφίζουν καθετί που βρίσκουμε μπροστά τους: τα πανό, ολόκληρη τη βιβλιοθήκη και το εσωτερικό ενός πάρα πολύ επικίνδυνου και ύποπτου ψυγείου.

Κατ' αυτούς, το Κέντρο Ελευθεριακών Σπουδών, εγκατεστημένο στη συνοικία του Μοντεσάντο απ' το 1975, είναι η γιάφκα όπου οργανώνονται τα παραπάνω αδικήματα κι ο μυστικός χώρος εκτύπωσης του μηνιαίου φυλλαδίου υψηλής ισχύος *La Miccia* («Το φιτίλι»).

Επιδίδονται 16 κλητεύσεις, εκ των οποίων έντεκα σε συντρόφους που 'ναι μέλη της ίδιας αναρχικής ομάδας. Ένας τυπικός χειρισμός απ' τη μεριά των Αρχών, που υλοποιείται με τις συνήθειες μεθόδους, τετριμμένες και χλιοπαιγμένες, που δε μας προκάλεσαν έκπληξη και σίγουρα μήτε φόβο.

Κατά τύχη, στη διάρκεια των ερευνών, οι μπάτσοι εντόπισαν μία επιστολή ανάληψης ευθύνης από την Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία σχετικά με πακέτα-βόμβες τον Δεκέμβρη του 2010. Δεν πιστεύουν στα μάτια τους... Η ασύλληπτη αναρχική τρομοκρατική οργάνωση που σπέρνει τον πανικό σε μπάτσους, προξένους, στα φοροεισπρακτικά λημέρια της Equitalia και σ' άλλα γουρούνια αυτής της συνομοταξίας, αφήνει ένα ίχνος μερικές εκατοντάδες μέτρα απ' την Ασφάλεια. Σαν άλλο Ελ Ντοράντο για τους κονκισταδόρες, η

ανεύρεση της ανάληψης θρέφει την πιο διεστραμμένη φαντασία σε μίαν αναζήτηση κινήτρου ως προς το λόγο που μπορεί να βρέθηκε αυτή η επιστολή στο Μοντεσάντο. Οι Digos της Νάπολης από τη μια μεριά χύνουν μέσω των πληρωμένων δημοσιογράφων τους ποτάμια από μελάνι γύρω από το θεμελιακό ρόλο των Ναπολιτάνων αναρχικών στο εσωτερικό της τρομοκρατικής οργάνωσης, επιστρατεύοντας τα ίδια τεχνάσματα στα οποία αρκείται μια σκανδαλοθηρική φυλλάδα του χειρίστου είδους: απ' την άλλη, σε πλήρες ντελίριο στα πρότυπα της τηλεοπτικής σειράς «CSI», ξοδεύουν λεφτά με τη σέσουλα για την αναζήτηση δειγμάτων DNA και δακτυλικών αποτυπωμάτων πάνω στην επιστολή που βρέθηκε και συντηρήθηκε σαν πολύτιμο εύρημα. Δυστυχώς όμως γι' αυτούς, οι επικίνδυνοι τρομοριστές δεν άφησαν πίσω τους ίχνη.

Ξαφνικά, στις 26 Μαΐου, στον τοπικό Τύπο εμφανίζονται άρθρα που μιλάνε για έναν πυρήνα-φαντομά της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας που είναι παρών στην πόλη, πράγμα που επρόκειτο, λέει, να διαφανεί απ' την εξέλιξη των ερευνών πάνω στο υλικό που κατασχέθηκε τον Μάρτιο. Γίνεται λόγος για κάποιο άνοιγμα ενός νέου φακέλου, για τον οποίον όμως δεν έχουμε τίποτε απτό.

Τα ξημερώματα της 13 Ιουνίου, στο πλαίσιο της λεγόμενης «επιχείρησης Ευτολμία» (Αρντίρε), γίνεται έρευνα από δυνάμεις των ROS στα σπίτια τριών συντρόφων από τη Νάπολη. Κατάσχονται κομπιούτερ, έντυπα, κινητά, στικάκια USB και άλλο υλικό τέτοιου είδους. Για την ώρα δεν είναι ακόμα σαφές αν θα ασκηθεί δίωξη σε βάρος των τριών.

Στις 14 Σεπτέμβρη δύο σύντροφοι, ο Αλφρέντο Κόσπιτο και ο Νικόλα Γκάι, συλλαμβάνονται στο Τορίνο για την επίθεση ενάντια στον Αντινόλφι, διευθύνοντα σύμβουλο της Ansaldo Nucleare. Την επόμενη μέρα στις εφημερίδες και στα κανάλια όλης της Ιταλίας εξαπολύεται επικοινωνιακή λαίλαπα, σε βάρος όχι μόνο των συλληφθέντων συντρόφων, αλλά ακόμη και στην αναρχική ομάδα της Νάπολης.

Από τους έμμισθους κονδυλοφόρους μαθαίνουμε ότι είμαστε άμεσα εμπλεκόμενοι σ' αυτή την έρευνα επειδή, από ορισμένες υποκλοπές που έγιναν στο Κέντρο Ελευθεριακών Σπουδών, φάνηκε πως είχαμε γνώση της ετοιμασίας της επίθεσης, ότι παίζουμε ένα ρόλο σύνδεσης μεταξύ συντρόφων στην Ιταλία και στην Ελλάδα (και ιδίως με τα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς) και ότι η ανάληψη ευθύνης του Πυρήνα Όλγα της FAI για το χτύπημα κατά Αντινόλφι μάς είχε γνωστοποιηθεί πριν απ' τη δημοσιοποίησή της. Μερικές μέρες μετά, ιστοσελίδα γνωστού δημοσιογραφικού ομίλου αναρτά το πλήρες ένταλμα σύλληψης εναντίον των προφυλακισμένων Αλφρέντο και Νικόλα, στο οποίο εξειδικεύεται ο υποτιθέμενος ρόλος μας στην όλη ιστορία. Επιπλέον, μαθαίνουμε ότι εκκρεμεί εις βάρος μας μια έρευνα των διωκτικών αρχών που ξεκίνησε το 2011. Χάρη στις αποκαλύψεις των δημοσιογραφίσκων, ανακαλύπτουμε τρεις κοριούς στο εσωτερικό του στεκιού 76Α και δύο πομποδέκτες στο εξωτερικό του Κέντρου Ελευθεριακών Σπουδών, κι έχουμε τη βεβαιότητα ότι υποκλέπτονται τηλεφωνικές συνομιλίες και κομπιούτερ.

Λίγους μήνες μετά, μερικοί σύντροφοι ανακαλύπτουν άλλους έξι μικροκοριούς σε δύο κατοικίες και σ' ένα αυτοκίνητο.

Στο ακόλουθο παράρτημα παραθέτουμε μια συνέντευξη με έναν εκ των δικηγόρων ο οποίος ανέλαβε τη νομική υπεράσπιση διαφόρων συντρόφων που είχαν εμπλακεί σε ορισμένες έρευνες των διωκτικών αρχών στις οποίες αναφερθήκαμε προηγουμένως, καθώς και μian ενημέρωση σχετικά με τα όργανα και τις τεχνικές υποκλοπών.

Στη συνέντευξη γίνεται λόγος για τη νομική φύση των αδικημάτων σύστασης και συμμετοχής σε οργάνωση [reati associativi] και την ερμηνευτική τους εξέλιξη όπως αυτή έχει εισέλθει στη νομολογία τα τελευταία χρόνια, σε συνδυασμό με τη χρήση της νομοθεσίας που εφαρμόζεται από καιρού εις καιρόν προκειμένου η τελευταία να προσαρμοστεί στην υπηρεσία κατασταλτικών σκοπών.

Το άλλο κείμενο, που αναφέρεται σε τεχνικές υποκλοπών, αποσκοπεί στην παροχή ενός πρώτου εργαλείου κατανόησης των τεχνικών που χρησιμοποιεί το κράτος ώστε να υφαρπάξει ιδέες και αντιλήψεις εξέγερσης, και τις οποίες επιστρατεύει για να καταπνίγει κάθε πόθο για λευτεριά εν τη γενέσει του.

Προτού σας αφήσουμε να διαβάσετε τα δυο ενδιαφέροντα κείμενα, θα θέλαμε να κάνουμε μια σύντομη ανασκόπηση της προέλευσης και του ιστορικού των αδικημάτων περί σύστασης και συμμετοχής.

Ήδη δυο χρόνια μετά την ίδρυση του ιταλικού κράτους, το 1863, ψηφίστηκε ο πρώτος νόμος εκτάκτου ανάγκης, ο νόμος Πίκα [Pica], τον οποίον ακολούθησε επί δώδεκα περίπου μήνες η εξαγγελία της κυβέρνησης του ενωμένου κράτους περί πολιορκίας των επαρχιών του νότου. Ο νόμος αυτός λεγόταν πως σχεδιάστηκε για να πλήξει το φαινόμενο του αποκαλούμενου λησταντάρτικου, μα στην πραγματικότητα είχε ως σκοπό να πατάξει την εναντίωση των χωρικών κι αγροτών στο νότο, που είχαν ξεσηκωθεί λόγω της απαλλοτρίωσης των εδαφών την οποία είχε διαπράξει εις βάρος τους ο στρατός του βασιλιά της Σαβοΐας. Έτσι, οποιοσδήποτε εντοπιζόταν αρματωμένος εντός μιας ομάδας τουλάχιστον τριών ατόμων μπορούσε ευθύς να χαρακτηριστεί ως ληστής. Η στόχευση της θέσπισης του νόμου Πίκα δεν ήταν να παταχθεί ένα συγκεκριμένο αδίκημα, αλλά η πρόθεση διάπραξης αδικήματος, δηλαδή μια κατηγορία υποκειμένων παρά το ίδιο το αδίκημα. Με την πάροδο των ετών, ο λόγος που εξέφεραν οι διαφωνούντες κατά του ιταλικού κράτους μέσω των σοσιαλιστικών και αναρχικών κινήματων διαδόθηκε σε όλη την επικράτεια, με τη συνεπακόλουθη εξάπλωση ταραχών. Γι' αυτόν το λόγο, κι ενώ στη Σικελία είχαν κατασταλεί οι ανταρσίες των εργατικών συνδέσμων, το 1894 δρομολογήθηκαν τρεις νόμοι εκτάκτου ανάγκης, οι 314, 315 και 316, οι οποίοι και βαπτίστηκαν *αντι-αναρχικοί έκτακτοι νόμοι*. Εισήγαγαν για πρώτη φορά τ' αδικήματα ανατροπής (του καθεστώτος), καθ' όσον προέβλεπαν τη συνωμοσία για τέλεση αξιόποινων πράξεων εις βάρος εκείνων που προαλούσαν ταραχές, την ηθική αυτουργία στην τέλεση αξιόποινων πράξεων σε περιπτώσεις υποκίνησης ανυπακοής, και την προληπτική σύλληψη εκείνων που ενεργούσαν *εναντίον της κοινωνικής τάξης*. Ιδίως το άρθρο 5 του νόμου 316 περιλάμβανε την απαγόρευση τού συνεταιρίζεσθαι για όσους επιζητούσαν να ανατρέψουν την κοινωνική τάξη.

Κατά τη διάρκεια της φασιστικής περιόδου, ο διαβόητος κώδικας Ρόκκο [Rocco] εισήγαγε επιπρόσθετα το άρθρο 270, το οποίο ορίζει τη «σύσταση και συμμετοχή σε ανατρεπτική οργάνωση». Παρόλο που όλες οι ποινικές διατάξεις που είχαν εκδοθεί επί φασισμού αναιρέθηκαν κι αποσύρθηκαν κατά τη μεταπολεμική περίοδο, το εν λόγω άρθρο μαζί με το 419, το οποίο προέβλεπε κυρώσεις για τ' αδικήματα της καταστροφής και λεηλασίας, επανήλθαν στο προσκήνιο μετά τα γεγονότα της Γένοβας (τον Ιούλη του 2001), οπότε και αποκαλύφθηκε πως δεν είχαν καν ποτέ καταργηθεί. Μάλιστα, το 1980 ο «νόμος Κοσσίγκα» [Cossiga] όξυνε περαιτέρω το άρθρο 270 με την τροποποίηση 270bis, προσθέτοντας τη σύσταση και συμμετοχή σε ανατρεπτική οργάνωση με σκοπό την τρομοκρατία, που ήτανε και το κερσάκι στην τούρτα μιας ολόκληρης σειράς μέτρων εκτάκτου ανάγκης, σαν το νόμο Ρεάλε [Reale], ο οποίος επικυρώθηκε (το 1975) εν μέσω μιας από κείνες τις περιόδους της ιστορίας όπου η ισχύς του παράπαλε επικινδύνως.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Μπορείτε να διευκρινίσετε τη χρήση των κατασταλτικών μέσων που χρησιμοποιούνται στην παρούσα συγκυρία, όπως τα αδικήματα σύστασης/συμμετοχής σε οργάνωση, τον τρόπο με τον οποίο εφαρμόζονται σήμερα, και αν μπορούμε να βρούμε ένα κοινό νήμα που να τα συνδέει με την ιστορία των αδικημάτων περί του συνεταιρίζεσθαι, στην καταστολή των διαφωνιών στο εσωτερικό ενός δημοκρατικού κράτους;

Αν μιλάμε για αδικήματα περί του συνεταιρίζεσθαι, μιλάμε για κάτι που εμπίπτει σε μια μειονότητα συντρόφων. Μιλάμε για πολιτικούς τομείς, πιο πολιτικοποιημένους και με ένα μεγαλύτερο υποκειμενικό εύρος, που έχουν πιο ξεκάθαρα κατά νου ποιοι είναι οι στόχοι τους, τα όνειρά τους, τι θέλουν και ποιο είναι το φαντασιακό τους για τη μεταμόρφωση αυτής της κοινωνίας. Εις βάρος αυτών των πολιτικών τομέων, που είναι ευτυχώς ακόμη παρόντες και διαδεδομένοι ανά την επικράτεια, ανακύπτουν κυκλικά κατασταλτικές εκστρατείες που κατά κανόνα χρησιμοποιούν το ευέλικτο μέσο των αδικημάτων σύστασης και συμμετοχής σε οργάνωση, ένα μέσο που τρόπον τινά είναι εύπλαστο, ανάλογο με τις απαιτήσεις, απ' τα διάφορα φαινόμενα ή τους διαφόρους τρόπους με τους οποίους τα φαινόμενα αυτά προτάσσονται στο ιταλικό πανόραμα.

Για να αρχίσουμε ν' απαντάμε στο ερώτημα, μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι ο κρατικός μηχανισμός έχει πάντοτε πιμοδοτηθεί, τουλάχιστον τα τελευταία εβδομήντα χρόνια, με τα αδικήματα περί του συνεταιρίζεσθαι, ένα σχήμα που ασφαλώς είναι πια μανιέρα της καταστολής-σίγουρα, έχει γίνει ήδη λόγος για την εισαγωγή του άρθρου 270 του φασιστικής προέλευσης κώδικα Ρόκκο, που γεννάται εντός του αυταρχικού αυτού καθεστώτος, και υποθέτω πως έχει γίνει κι αναφορά στο άρθρο 270bis, η τροποποίηση του οποίου συνέβη σε μία περίοδο ισχυρών πολιτικών και κοινωνικών συγκρουσιακών διεργασιών στη χώρα αυτήν. Οι νομοθέτες μας θεώρησαν σκόπιμο να εισαγάγουν στη νομολογία μία επιπλέον κατηγορία που να πλήττει με τρόπο περισσότερο αναμενόμενο τη συμπεριφορά ατόμων που θέτουν ως στόχο τη μεταβολή αυτής της χώρας, κι επί τριάντα τουλάχιστον χρόνια, χαρακτηρίζονται ως τρομοκράτες.

Και φαντάζομαι ότι έχουν υπάρξει συζητήσεις, μετά τις επιθέσεις στους «Διδύμους Πύργους», για τη μετεξέλιξη και κατά συνέπεια την εισαγωγή, με το «πακέτο Πιζάνου», του όρου περί διεθνούς τρομοκρατίας, αλλά επίσης για τις διαβουλεύσεις στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με το τι ορίζεται ως τρομοκρατία, η οποία και έκτοτε συμπεριλήφθηκε στην αναθεώρηση του άρθρου 270-sexies, που ουσιαστικά ήρθε να κωδικοποιήσει τους τρόπους διεξαγωγής και τις ενέργειες που μπορούν να θεωρηθούν πως ισχύουν ως τρομοκρατία. Φαντάζομαι επίσης ότι έχει γίνει λόγος γι' αυτή την περαιτέρω εξέλιξη, εξαιρετικά δικονομική καθ' όλα, δηλαδή για τις ερμηνείες που οι δικαστές δίνουν στους νόμους του ποινικού κώδικα και οι οποίες τείνουν όλο και περισσότερο να διαμορφώνονται ανάλογα με το πώς αλλάζει η κοινωνική πραγματικότητα και με το πώς αλλάζουν τα διάφορα ανταγωνιστικά επίπεδα που προτάσσονται εδώ πέρα.

Σίγουρα, ένα από τα στοιχεία που πήγε να προσδιοριστεί στη νομολογία που διαμορφώθηκε σχετικά με την *ισλαμική τρομοκρατία* στην Ιταλία χαράσσει ένα από τα πιο εξελιγμένα δικονομικά όρια περί αδικημάτων της σύστασης οργάνωσης, επειδή κατά κάποιον τρόπο, αποσκοπώντας στο να καταστείλει ένα φαινόμενο σαν τη λεγόμενη ισλαμική τρομοκρατία, φρόντισε σαφώς να τροποποιήσει τα ως τότε ερμηνευτικά κριτήρια του νόμου σχετικά με τα ίδια στοιχεία που θα έπρεπε να υφίστανται μεταξύ των οποίων πρωταρχικώς η νομολογία είχε θεωρήσει ότι θα πρέπει να υπάρχει μια αυστηρή ιεραρχία· σήμερα, αυτή η ιεραρχία συρρικνώνεται κατά την εξέλιξη της νομολογίας. Πρωτύτερα, ένα άλλο κριτήριο που έπρεπε να υφίσταται ώστε να μπορεί αποτελεσματικά να αποδειχθεί η τέλεση αδικήματος σύστασης οργάνωσης ήταν η ύπαρξη μιας οργανωμένης δομής, που περιγραφόταν ως απαραίτητη για την επίτευξη των σχετιζόμενων στόχων. Σήμερα, αυτή η δομή μπορεί να είναι πολύ χαλαρή, ακόμη και το ίδιο το Διαδίκτυο μπορεί να θεωρηθεί μια δομή, και για του λόγου το αληθές, έχω αναλάβει εντός της τρέχουσας επιχείρησης «Αρντίρε» την υπεράσπιση ενός συντρόφου και μιας συντρόφισσας που είχαν δημιουργήσει ένα blog και γι' αυτόν το λόγο βρέθηκαν αρχικά να αντιμετωπίζουν κατηγορίες βάσει του 270bis, κατόπιν για παρότρυνση στη διάπραξη εγκλημάτων κατά της υπόστασης του κράτους, και μετά, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, κατηγορίες για δύο εκστρατείες εκρηκτικών επιθέσεων, οι οποίες τώρα έχουν ευτυχώς καταπέσει, διότι η εισαγγελία της Περούτζια θεώρησε κατά κάποιον τρόπο ότι

μπορούσε να τους τις «χαρίσει» αυτές, προκειμένου να μπαλώσει και να κάνει λίγο πιο ενδιαφέρον το σκεπτικό του κατηγορητηρίου που είχε αποδοθεί και στους δύο.

Από αυτές τις πληροφορίες, αντιλαμβανόμαστε ότι, εκτός από τη σημασία των διαφόρων διατάξεων που εισάγονται, υπάρχουν και τα δικαστικά προηγούμενα, η ερμηνεία που δίνουν οι διάφοροι δικαστές στις διατάξεις αυτές, η οποία και δημιουργεί προηγούμενο για μελλοντικούς κατασταλτικούς ελιγμούς. Θα θέλαμε να μας πείτε ένα παράδειγμα τέτοιων πρότερων ερμηνειών των διατάξεων αυτών, που μπορεί να έχει λάβει χώρα τα τελευταία χρόνια και ίσως φανεί χρήσιμο ώστε να κατανοήσουμε και να αναλύσουμε την τρέχουσα περίοδο.

Μπορούμε να θίξουμε την πρόσφατη απόφαση του ανώτατου ακυρωτικού δικαστηρίου σχετικά με το άρθρο 270bis όσον αφορά τη δίκη του Πολιτικού-Στρατιωτικού Κομμουνιστικού Κόμματος [Partito Comunista Politico-Militare], μια έρευνα της εισαγγελίας του Μιλάνου, η οποία είδε πρώτα την ακύρωση του ανώτατου ακυρωτικού δικαστηρίου, στη συνέχεια μια μεταρρύθμιση εκ του ανώτατου ορκωτού δικαστηρίου όπου ασκήθηκε έφεση, και ύστερα μία εκ νέου επιβεβαίωση του ανώτατου ακυρωτικού δικαστηρίου και μια νέα απόφαση του ανώτατου ορκωτού δικαστηρίου και του αρμόδιου εφετείου. Η ομάδα αυτών των συντρόφων είχε επίσης κατηγορηθεί βάσει του 270bis. Ήταν σύντροφοι που είχαν σίγουρα στην κατοχή τους οπλισμό, είχαν βρεθεί προκηρύξεις τους, οι ίδιοι έβγαζαν μια εφημερίδα στην οποία παρείχαν ενδείξεις ορισμένων δραστηριοτήτων ένοπλης προπαγάνδας που ήθελαν να πραγματοποιήσουν καθώς και απόπειρες, απόπειρες εναντίον φυσικών προσώπων –για παράδειγμα, έγραφαν για την απόπειρα κατά του Ικίνο [Ichino], για να αναφέρουμε μία– ή απόπειρες εναντίον χώρων που θεωρούνταν ενδεικτικοί του κρατικού πλέγματος και γι' αυτόν το λόγο άξιζε να χτυπηθούν. Οι συνήγοροί τους, κατά τη διάρκεια των τριών βαθμών εκδίκασης, άσκησαν δριμύτατες ενστάσεις κατά του ισχυρισμού ότι οι διαγωγές αυτές των κατηγορουμένων ενέπιπταν στο άρθρο 270bis, που επιφέρει βαρύτερες ποινές απ' ό,τι το άρθρο 270. Μια ανωμαλία του νομικού μας συστήματος έγκειται και στη συνύπαρξη δύο διατάξεων που ο καθένας από εμάς, χωρίς να έχει εντυφήσει ιδιαίτερα στο ζήτημα ή χωρίς να έχει σπουδάσει δίκαιο, σαφώς μπορούσε να θεωρήσει πως συμπίπτουν – ποια όμως η διαφορά μεταξύ του 270 και του 270bis; Πρώτον, στη διαφορετική προσέγγιση επί της επιβολής κυρώσεων. Οι ηγέτες και οι προωθητές τιμωρούνται με φυλάκιση μέχρι 10 χρόνια βάσει του 270, και μέχρι 15 χρόνια βάσει του 270bis, αλλά στη συνέχεια κατά τη μελέτη των δύο άρθρων δε γινότανε πραγματικά κατανοητή η διαφορά μεταξύ τους, κι ούτε αποσαφηνιζόταν πώς ακριβώς μπορούσε να διακριθεί το ένα αδίκημα από τ' άλλο. Αυτή λοιπόν η απόφαση του ανώτατου ακυρωτικού δικαστηρίου προσπάθησε να θέσει μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στα διαφορετικά κριτήρια. Τα κριτήρια είναι ουσιαστικά το ποιοτικό επίπεδο της βίας, μιας βίας που βάσει του άρθρου 270bis πρέπει να έχει διαπραχθεί αδιακρίτως, να είναι μια βία λίαν ετεροκατευθυνόμενη στους στόχους της, κι ως εκ τούτου, να έχει απροσδιόριστη κατεύθυνση, στοχεύοντας ουσιαστικά εναντίον του ίδιου του άμαχου πληθυσμού, έτσι ώστε να επηρεάζει και να μεταβάλλει ατομικές συμπεριφορές (των πολιτών).

Σίγουρα, μια βία αυτού του είδους δεν προκύπτει στη συντριπτική πλειονότητα δεδικασμένων που όμως, απεναντίας, θεωρήθηκε ότι πράγματι μπορούσαν να φορτώσουν τρομοκρατικές δραστηριότητες. Έτσι, τούτο αποτελεί ένα δικαστικό προηγούμενο, εφόσον η απόφαση αυτή δεν αναιρεθεί από κάποια άλλη συνεδρίαση του ανώτατου ακυρωτικού οργάνου, το οποίο μπορεί να εισφέρει μία τροποποιητική αρχή, ακριβώς επειδή είναι οι δικαστές εκείνοι που ερμηνεύουν το δίκαιο· κατά συνέπεια, μπορεί και αύριο μεθαύριο να υπάρξει μια καινούργια απόφαση η οποία θα κατοχυρώσει κάτι άλλο.

Μέχρι τώρα όμως, σε όλες τις διαδικασίες που έχουν κινηθεί βάσει κατηγοριών όπου αποδίδονται τρομοκρατικές προθέσεις, ουσιαστικά δεν είναι καν εφικτό να προκύψει αυτή η σκοπιμότητα τρομοκρατίας, ούτε καν στην απόπειρα εναντίον του Μάρκο Κουκκάνια [Marco Cuccagna], διευθυντή της Equitalia. Αυτή είναι μια απόπειρα, όχι κατά του κράτους, όχι κατά των συνταγματικών οργάνων του κράτους, αλλά ενάντια σ' ένα μεμονωμένο υποκείμενο εν είδει τιμωρίας για μια δραστηριότητα που σχετίζεται με την εργασία του, για ό,τι διαδραματίζει κατά τη διάρκεια της εργασίας του. Θεωρητικά, με μια σημερινή ερμηνεία όπως αυτή προκύπτει απ' την προαναφερόμενη απόφαση του ανώτατου ακυρωτικού δικαστηρίου, ακόμη κι αυτό το αδίκημα δε θα πρέπει καν να εμπίπτει στο 270bis, ας πούμε, ή στο 280 (επίθεση κατά προσώπου με πρόθεση τρομοκρατίας), αλλά μάλλον είναι και το πιο σωστό να θεωρηθεί πως υπήρξε επίθεση κατά προσώπου.

Με τον όρο *τρομοκρατία* υποδηλώνεται ένας γενικόλογος όρος που χρησιμοποιείται ευρέως απ' όλους τους πολίτες. Μου 'ρχεται, ας πούμε, στο νου το κλομπ ενός κτήνους της αστυνομίας τις προάλλες στο πρόσωπο ενός διαδηλωτή, κολλημένου στο έδαφος, που του προκάλεσε βαρύτατους τραυματισμούς. Απ' την άλλη, η τρομοκρατία από τεχνική σκοπιά, υπό το πρίσμα της νομολογίας που προανέφερα, ορίζεται ως ένα επίπεδο βίας τόσο εξαγριωμένο, σημαντικό, που υπερβαίνει τα επίπεδα βίας σε τέτοιο βαθμό, ώστε καθορίζει στον ίδιο τον πληθυσμό μια τροποποίηση στη συμπεριφορά ακριβώς επειδή οι άνθρωποι έχουν τρομοκρατηθεί από κάτι που συμβαίνει.

Σίγουρα, ακόμη και ο όρος «τρομοκρατία» έχει εξελιχθεί, έχει υποστεί μια τροποποίηση. Αν αναλογιστούμε όλα τα ιταλικά ιστορικά προηγούμενα, θα πούμε ότι τα δύο τρίτα των Ιταλών πατέρων της πατρίδας είναι τρομοκράτες υπό το πρίσμα της ερμηνείας που αποδίδεται τώρα στις διατάξεις. Για παράδειγμα, ο Γκουλιέλμο Όμπερνταν [Guglielmo Oberdan], ο οποίος ήταν αυτός που έριξε χειροβομβίδα σε μια πομπή για να σκοτώσει τον Αυστριακό αυτοκράτορα Φραγκίσκο Ιωσήφ Α', τώρα θα έπρεπε να θεωρείται τρομοκράτης. Απεναντίας, οι στρατιώτες μας στον Πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο πηγαίνανε στο μέτωπο φωνάζοντας «κάτω ο Φραγκίσκος, ζήτω ο Όμπερνταν», ενώ πολλές ιταλικές πλατείες έχουν πάρει τ' όνομά του προς τιμήν εκείνης της χειρονομίας. Ή οι ταξιαρχίες παρτιζάνων [brigade partigiane], που έδρασαν περίπου από το 1943 έως το 1945: θα μπορούσα να φέρω πολλά παραδείγματα.

Είναι αλήθεια πως σήμερα έχει μεταβληθεί τόσο πολύ η εν λόγω ερμηνεία, που αφαιρεί τη νομιμότητα όσων ενεργειών πραγματοποιήθηκαν απ' την εκάστοτε αντίσταση, σε τέτοιο βαθμό ώστε πριν από λίγα χρόνια στην Περούτζια να λάβει χώρα μια δίκη εναντίον δύο Τούρκων συντρόφων, έναν άνδρα και μία γυναίκα, που κατηγορούνταν ότι είχαν συστήσει έναν πυρήνα του ΔΗΚΡ/Σ (Επαναστατικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Κόμματος/Μετώπου), μια τουρκική μαρξιστική-λενινιστική οργάνωση, η οποία θα επείχε τη λειτουργία της διατήρησης του συνδέσμου ανάμεσα στον επικεφαλής της ίδιας οργάνωσης, διαμένοντα στην Ολλανδία και στη Γερμανία, και στις μονάδες ένοπλης προπαγάνδας, δηλαδή τους αντάρτες που αναφέρονταν πίσω στο ΔΗΚΡ/Σ στην Τουρκία. Σαφώς, ακόμα και σ' αυτήν τη δίκη τέθηκε το ζήτημα αν, μπροστά σ' ένα αυταρχικό κράτος, ένα φασιστικό κράτος που δε συμμορφώνεται προς τις λεγόμενες δημοκρατικές ελευθερίες, είναι περισσότερο ή λιγότερο νόμιμη η χρήση της βίας του ένοπλου αγώνα. Ήταν ένα κεντρικό ζήτημα επί παραδείγματι στη διάρκεια της δίκης εκεί. Στην περίπτωση αυτήν το πρωτοδικείο και το εφετείο, πάντοτε της Περούτζια, και το ανώτατο δικαστήριο υιοθέτησαν στην ουσία την ερμηνεία που στις μέρες μας είναι πλήρως διαδεδομένη, δηλαδή ότι στην παρούσα ιστορική συγκυρία έχουν αλλάξει όλοι οι ερμηνευτικοί τύποι, συνεπώς εκείνοι που αναγορεύτηκαν άλλοτε παρτιζάνοι, οι παλιοί αντάρτες σύντροφοι που 'χαν ένα ορισμένο όραμα και πολέμησαν γι' αυτό, σήμερα δε θα μπορούσαν να θεωρηθούν τίποτε περισσότερο παρά μια χούφτα τρομοκρατών.

Σίγουρα λοιπόν υπήρξε μια εξέλιξη, εξέλιξη απολύτως εσωτερική, και φυσικά πάνω σ' αυτό υπάρχει μια ολόκληρη μάχη ιδεολογικού χαρακτήρα, η οποία κατά κάποιον τρόπο εναπόκειται σ' εκείνους που σήμερα διαβλέπουν ακόμη την προοπτική ενός μετασχηματισμού του υπάρχοντος, που σαφώς θα πρέπει να προσπαθήσουν να διεκδικήσουν νέους ερμηνευτικούς τύπους με σκοπό ν' αντισταθμίσουν ό,τι σήμερα τείνει να περνιέται για τρομοκρατία, όταν αντιθέτως, στην πραγματικότητα, η δράση νομιμοποιείται από μίαν απόπειρα μετασχηματισμού τού κοινωνικού.

ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ

Υποκλοπές τηλεπικοινωνιών

Σήμερα αντιπροσωπεύουν τη συντριπτική πλειονότητα των υποκλοπών που χρησιμοποιούνται για παραπομπές σε δίκη. Το κινητό τηλέφωνο αποτελεί έναν κατάσκοπο από μόνο του, ή μ' άλλα λόγια οποιαδήποτε συσκευή κινητής τηλεφωνίας μπορεί ανά πάσα στιγμή να υποκλαπεί. Ο κατασταλτικός μηχανισμός του αρμόδιου ιταλικού υπουργείου είναι επιφορτισμένος με την παρακολούθηση των παρόχων τηλεφωνίας, οι οποίοι υποχρεούνται να κάνουν διαθέσιμες τις τεχνολογικές και οργανωτικές τους δομές. Οι τηλεφωνικές γραμμές που μπαίνουν στο στόχαστρο ερευνών υποκλέπονται από το Κέντρο Τηλεφωνικών Υποκλοπών (Centro Intercettazioni Telefoniche, CIT) της Εισαγγελίας, κατ' εντολή της οποίας εγκαινιάζεται κι η εκάστοτε έρευνα, και στη συνέχεια όλη η διερχόμενη κίνηση του κινητού τηλεφώνου, τόσο τα SMS (γραπτά μηνύματα) όσο και οι ηχητικές συνομιλίες, παρακολουθούνται και καταγράφονται σε αρχεία.

Πέραν αυτών, το κινητό τηλέφωνο μπορεί να εντοπιστεί. Το σύστημα εντοπισμού ποικίλλει ανάλογα με το μοντέλο του τηλεφώνου. Τα κινητά που δεν έχουν ενσωματωμένο GPS (παγκόσμιο σύστημα θεσιθεσίας) μπορούν να εντοπιστούν μέσω της μεθόδου τριπλευρισμού στους αναμεταδότες, κι έτσι αποδίδουν λιγότερο ακριβή εντοπισμό, με περιθώριο απόκλισης περίπου 800 μέτρων, ενώ τα σύγχρονα κινητά τηλέφωνα αποφέρουν ακριβή εντοπισμό εντός 3 μέτρων.

Συχνά αυτό που υποκλέπεται είναι ο μοναδικός αριθμός IMEI (της διεθνούς ταυτότητας αναγνώρισης κινητής συσκευής), έτσι ακόμη κι αν αλλάξετε την κάρτα στην υποδοχή ή τοποθετήσετε μία «καθαρή» κάρτα κινητού, η ίδια η συσκευή είναι αυτή που υποκλέπεται.

Ένα άλλο χρήσιμο πράγμα που πρέπει να γνωρίζετε είναι ότι τα σύγχρονα κινητά τηλέφωνα σαν τα smartphones μπορούν να εντοπιστούν σε κάθε περίπτωση, ακόμα κι αν έχουν απενεργοποιημένο έναν εντοπιστή τους.

Μέχρι σήμερα δεν κατέχουμε στέρεες αποδείξεις για τη χρήση κλειστών κινητών τηλεφώνων ή για υποκλοπές σε εξωτερικό περιβάλλον που να έχουν γίνει με μικρόφωνο απενεργοποιημένο ή αποσυνδεδεμένο. Αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι η τεχνολογική εξέλιξη έχει κάνει τεράστια βήματα, γι' αυτό είναι μια καλή πρακτική να μη χρησιμοποιείτε κινητά τηλέφωνα σε ορισμένους τύπους δράσεων, να τ' αφήνετε στο σπίτι ή τουλάχιστον να βγάζετε την μπαταρία και την κάρτα SIM αν θέλετε να έχετε μια συνομιλία με άτομα της προτίμησής σας έχοντας ήσυχο το κεφάλι σας.

Υποκλοπές σε εξωτερικό περιβάλλον

Ανακύπτουν ιδιαίτερα συχνά στο πλαίσιο δικονομικών διαδικασιών. Είναι πάρα πολλοί οι σύντροφοι που έχουν ανακαλύψει τέτοιες συσκευές παρακολούθησης στα οχήματά τους ή μες στα ίδια τους τα σπίτια. Συχνά αυτές οι συσκευές υποκλοπής ενοικιάζονται από εξωτερικές εταιρείες συνεργαζόμενες με το υπουργείο, κι αρκετές φορές αυτοί που τις φυτεύουν σε κρυφά σημεία είναι τεχνικοί υπάλληλοι των εξωτερικών αυτών εταιρειών. Υπάρχουν σχετικές εμπειρίες συντρόφων, που τσάκωσαν μες στο σπίτι τους έναν τεχνικό την ώρα που πήγαινε να εγκαταστήσει τέτοιες συσκευές, μαζί με δύο σεκιουριτάδες που ήταν εκεί για κάλυψη.

Κατοικίες, γραφεία...

Χωρίζονται σε δύο βασικά είδη: σε κοριούς που χρησιμοποιούν το δίκτυο ηλεκτρικής ενέργειας ενός μέρους, και σε κοριούς που διαθέτουν δικές τους μπαταρίες κι είναι εντελώς αυτονομημένοι από μια συγκεκριμένη τοποθεσία.

Οι πρώτοι μπορούν να τροφοδοτούνται απ' το δίκτυο ηλεκτροδότησης σαν αυτό του τηλεφώνου. Φυτεύονται συνήθως μέσα σε ηλεκτρικά κιβώτια διανομής (ηλεκτρικούς πίνακες) ή μέσα σε πρίζες και διακόπτες, αλλά συχνά έχουν βρεθεί και στο εσωτερικό ηλεκτρικών οικιακών συσκευών. Απαρτίζονται από έναν κεντρικό κορμό (μετασχηματιστή ρεύματος, τροφοδοτικό και πομπό), μία κεραία κι ένα μικροσκοπικό μικρόφωνο. Ταυτόσημη είναι η λειτουργία στις

βιντεοκάμερες. Αυτές επωφελούνται απ' τη UHF περιοχή συχνοτήτων. Η συσκευή περιλαμβάνει δύο τροφοδοτικά (ένα για τον πομπό και ένα για την κάμερα), μια κάμερα, ένα μικρόφωνο και μια κεραία. Η χρήση μικροκαμερών εντός ιδιωτικών κατοικιών δεν είναι ακόμη ιδιαίτερα διαδεδομένη – μέχρι σήμερα έχουν εντοπιστεί μόνο δύο (μία απ' αυτές βρέθηκε στο εσωτερικό μιας ηλεκτρονικής λυχνίας τηλεόρασης)– και δεν έχουν χρησιμοποιηθεί σε κάποιο δικαστήριο, όχι ακόμη τουλάχιστον.

Οι κοριοί με μπαταρία είναι δυσκολότερο να ανιχνευτούν, επειδή δεν αρκεί να ψάξει κανείς στις καλωδιώσεις για να προσπαθήσει να τους εντοπίσει. Στον καιρό μας, παράγονται μικροσκοπικές κι εξαιρετικά ανθεκτικές μπαταρίες, οι οποίες ωστόσο κάποια στιγμή εξαντλούνται και χρειάζονται συντήρηση με την πάροδο του χρόνου. Η αύξηση της δυνατότητας απόκρυψης των κοριών μειώνει την πιθανότητα να μπορέσει κανείς να τους ζηλώσει με τα ίδια του τα χέρια (ας πούμε, έχουν βρεθεί μέσα σε παραγέμισμα καναπέδων, σ' ένα λούτρινο παιχνίδι, κι εσωτερικά μιας πόρτας). Τα ευρήματα τέτοιων συσκευών, που λειτουργούν με μπαταρία, οφείλονται είτε στην τύχη είτε σε ειδικούς ανιχνευτές (σάρωσης πολλαπλών συχνοτήτων).

Μέσα στο σακίδιο ενός συντρόφου είχε εγκατασταθεί ένα μικροακουστικό.

Όλοι αυτοί οι μικροπομποί μπορεί να είναι δύο τύπων. Υπάρχουν μικροκοριοί που χρησιμοποιούν τις στάνταρ ραδιοσυχνότητες που μεταδίδονται μέσω UHF-VHF (συνήθως εκπέμπουν στις συχνότητες μεταξύ 416.5 και 423.5 MHz).

Αυτοί οι μικροκοριοί χρειάζονται έναν πομπό που να εκπέμπει σ' αυτό το μήκος κύματος και ένα δέκτη που να βρίσκεται εντός ακτίνας 500 μέτρων. Ο δέκτης είναι συνδεδεμένος είτε με μία προκαθορισμένη τηλεφωνική γραμμή, στο εσωτερικό του κιβωτίου διανομής τηλεφωνικών γραμμών τού υπό παρακολούθηση κτηρίου, είτε μ' ένα κέντρο επιχειρήσεων που βρίσκεται μυστικά εγκατεστημένο σ' ένα νοικιασμένο διαμέρισμα ή σε κάποιο όχημα στη γύρω περιοχή.

Άλλα είδη μικροκοριών είναι οι συσκευές παρακολούθησης μέσω GSM (παγκόσμιου συστήματος κινητών επικοινωνιών). Αυτοί οι κοριοί βασίζονται στον ίδιο τύπο συχνότητας που χρησιμοποιείται στα κινητά τηλέφωνα, και δε χρειάζονται κανένα δέκτη κοντά στο σημείο παρακολούθησης. Αυτός ο τύπος μικροκοριών απαρτίζεται από έναν κεντρικό κορμό ο οποίος, στην ουσία, δε διαφέρει σε τίποτα από ένα κινητό τηλέφωνο, δηλαδή πρόκειται για κορμό όπου έχουν εισαχθεί κάρτες SIM που καλούνται απ' τους διαφόρους σπιούνους εν υπηρεσία, ενεργοποιώντας μ' αυτόν τον τρόπο τα μικρόφωνα, τις μικροκάμερες, ή τους πομπούς GPS εφόσον έχουν τοποθετηθεί σε όχημα.

Αυτοκίνητα...

Στο εσωτερικό αυτοκινήτων χρησιμοποιούνται συνήθως κοριοί τύπου GSM Dual Sim με 2 μικρόφωνα, μια κεραία και έναν ανιχνευτή θέσης GPS.

Και σε αυτή την περίπτωση μπορούν να τροφοδοτηθούν από το ηλεκτρικό σύστημα του οχήματος ή ανεξάρτητα απ' αυτό.

Για την τροφοδοσία χρησιμοποιείται είτε ο αναπτήρας τσιγάρων είτε το φωτάκι πάνω από το θάλαμο, ή απευθείας το κιβώτιο ασφαλειών ή απευθείας η μπαταρία. Στην περίπτωση αυτήν η μπαταρία εξαντλείται σύντομα, επομένως να ελέγχετε αν υπήρξε κάποια μετατροπή.

Σε αυτονομημένες καταστάσεις, δηλαδή αποσυνδεδεμένες από το ηλεκτρικό σύστημα της μηχανής, συνήθως βρίσκονται ανιχνευτές GPS που καταγράφουν σε κάθε στιγμή την ακριβή θέση του αυτοκινήτου ή της μοτοσυκλέτας.

Ηλεκτρονικοί υπολογιστές

Ξεχωριστός λόγος θα πρέπει να γίνει για τους υπολογιστές. Στις πρόσφατες κατασταλτικές επιχειρήσεις –ιδίως στην επιχείρηση «Ευτολμία» (Αρντίρε) και στη σύλληψη του Νικόλα Γκάι και του Αλφρέντο Κόσπιτο– είναι γεγονός ότι στο επίπεδο των ερευνών χρησιμοποιήθηκαν υποκλοπές περιβάλλοντος μέσω κομπιούτερ. Πώς συμβαίνουν;

Εγκαθίσταται ένα λογισμικό, στο εσωτερικό του υπολογιστή, το οποίο ονομάζεται Trojan. Αυτό επιτρέπει στον κάθε ρουφιάνο να έχει στην κατοχή του τον υπολογιστή σας από μακριά. Το

λογισμικό μπορεί να εγκατασταθεί με φυσικό τρόπο από έναν εμπειρογνώμονα, καθόλου τυχαία σε μία επίσκεψη στο σπίτι σας, ή να σας αποσταλεί μέσω του Διαδικτύου, και δίνει τη δυνατότητα στους κατασκόπους να βλέπουν όλα όσα κάνετε, χρησιμοποιώντας το μικρόφωνο και την κάμερα του υπολογιστή (ακόμη κι αν σε δικαστικό επίπεδο οι λήψεις δεν περιληφθούν ως αποδεικτικά στοιχεία). Στο εσωτερικό του υπολογιστή μπορεί επίσης να εγκατασταθεί ένα Keylogger, το οποίο είναι ένα πρόγραμμα που παρέχει τη δυνατότητα να καταγράφουν, να αποθηκευτούν και να συλλεχθούν όλοι οι ψηφιακοί χαρακτήρες του πληκτρολογίου, όπως επίσης όλοι οι κωδικοί ή τα κείμενα που είναι γραμμένα με PGP ή GPG, δηλαδή κρυπτογραφημένα.

Επομένως, δώστε προσοχή στους υπολογιστές, κυρίως στους φορητούς (λάπτοπ), που διαθέτουν ενσωματωμένα μικρόφωνο και κάμερα: να τα απενεργοποιείτε πάντοτε, και να είστε προσεκτικοί όταν ανοίγετε ένα λειτουργικό σύστημα που είναι εγκατεστημένο στον ίδιο τον υπολογιστή, κι όχι για παράδειγμα σ' έναν εξωτερικό δίσκο ή στικάκι USB.

Γενικότερα θέλει προσοχή με τις τεχνολογίες, επειδή όλες οι τεχνολογίες αναπτύσσονται για χρήση απ' τις στρατιωτικές δομές, κι ύστερα από χρόνια και χρόνια επεκτείνονται και για μη στρατιωτική χρήση. Συνεπώς, είναι τεχνολογίες που αναπτύσσονται από διεστραμμένα μυαλά με στόχο ένα ολοκληρωτικό σύστημα για τον πλήρη έλεγχο του καθενός ατόμου. Φυσικά, κάθε υποκλοπή ήχου μπορεί να διαστρεβλωθεί, να τροποποιηθεί, να παρουσιαστεί «κομμένη και ραμμένη» κατά τη διακριτική ευχέρεια εκείνου που τη χρησιμοποιεί σε μια δικονομική διαδικασία.

μπροσούρα που παρουσιάστηκε από συντρόφους του ναπολιτάνικου μηνιαίου εντύπου *La Miccia* («Το φιτίλι») στο πλαίσιο δυο εκδηλώσεων σε Πάτρα και Αθήνα τον Μάρτη του 2013

τελευταία ενημέρωση για τους συλληφθέντες της επιχείρησης «Ευτολμία» (Ardire):

Η Κάτια Ντι Στέφανο, η Πάολα Φραντσέσκα Ιότζι και η Τζιούλια Μαρτσιάλε δεν έχουν πλέον κανέναν περιοριστικό όρο. Επίσης, στις 12 Ιούνη 2013, οι σύντροφοι Αλεσσάντρο Σεττεπάνι και Τζουζέππε Λο Τούρκο αποφυλακίστηκαν (με περιοριστικούς όρους). Τρία αναρχικά συντρόφια είναι ακόμη έγκλειστα στο πλαίσιο της ίδιας υπόθεσης: ο Σέρτζιο Στεφάνι, ο Στέφανο Φόσκο και η Ελίζα Ντι Μπερνάρντο.

μετάφραση: contrainfo.esiv.net